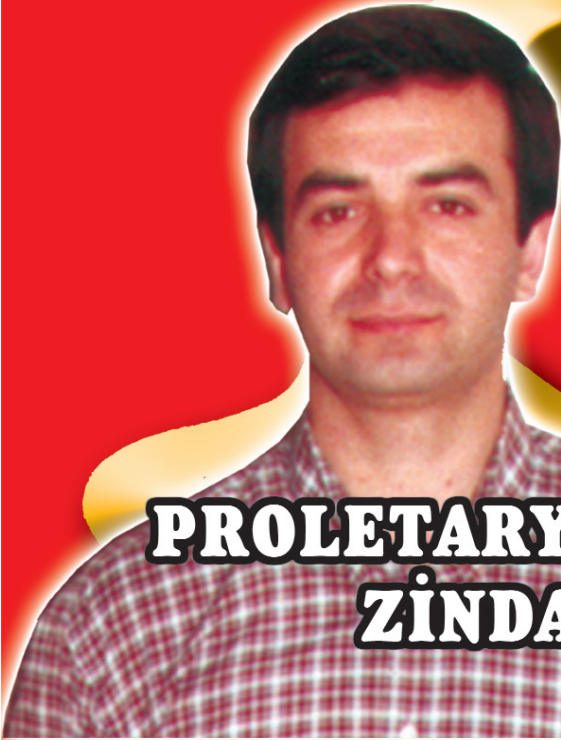

YENİ
EVREDE

MÜCADELE BİRLİĞİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HERŞEY EMEĞİN OLACAK!

19 Aralık Katliamı Unutulmayacak

**PROLETARYA VE KÜRT HALKI
ZİNDANLARI YIKMADAN
ÖZGÜRLEŞEMEZ**

• Yarına
Bakmak

• Uluslararası
Karşı-Devrim
Örgütlenmeleri

• Terör Bahane
Dünya
Devrime Gebe

• Devrimci
Tutsaklar
Devrimin
Moral Gücü

• Devrim İçin
İnatçı
Çalışma

• Murat Yoldaş
Kahramanca
Yaşadı
Kahramanca Öldü

Merhaba,

Merhaba;

Dergimizin 5. sayısında sizlerle buluşmanın sevinci içerisindeyiz. Olaylar zincirinin bu denli hızlı ve içiçe aktığı bu dönemde devrimci, sosyalist yayın faaliyetlerinin önemi de kat be kat artmıştır.

İşçi ve emekçiler yüzyıllardır kapitalizme karşı mücadele veriyorlar. Geline aşamada, işçi ve diğer emekçiler sermayenin en yoğun saldırısı altındalar. Artık işçi sınıfı ve emekçiler mücadelelerini ekonomik taleplerle daha fazla sınırlayamazlar. Onlar yalnızca bugünü değil geleceği de düşünmek zorundalar. Gelecek sosyalizmdir. Bu nedenle işçi ve emekçiler, maddi ön koşulları kapitalizm içinde olgunlaşan sosyalizm için mücadeleye atıldıklarında, dünyanın devrimci dönüşümünü de sağlayacaklardır. Bu sayıdaki başyazımızı bu konuya ayırdık.

19 Aralık tarihi, üzerinde yaşadığımız topraklarda insanların hafızalarına kazınmıştır. Zindanlarda özgürce yaşamayı, canları pahasına da olsa sürdürmeyi başarmış olan devrimci tutsaklara yönelik, bu tarihin en kanlı, en vahşi saldırısı, aradan geçen 3 yıl boyunca kanayan bir yara olmaya devam etti. Geline aşamada zindanlarda mücadele devam ediyor. Ölüm Orucu sürüyor.

İstanbul'daki patlamalarla kimin neyi hedeflediği, aradan geçen kısa süre içinde daha iyi anlaşılmuş oldu. TC devletine Ortadoğu'da biçilen rol daha da belirginleşiyor. Devrimci ve komünistlere yönelik saldırı hazırlıkları ise gözle görülür bir şekilde artıyor. Tekelci kapitalizm, yıkılışını geciktirmek için vahşete başvurmakta hiçbir beis görmemektedir.

Ama umudu ve sevinci artıran, morali yükselten gelişmeler çok daha fazladır.

Irak'ta emperyalist koalisyona karşı direniş, güçlenerek devam ediyor. Artık ezilen ve emperyalist ilhak altında tutulan halklar için bir "Irak Örneği" de mevcut.

Gelişmeler, dünyanın yeni yüzyılda emperyalizmin vahşetinden kurtulup sosyalizme yöneleceğini gösteriyor.

Yeni sayımızda buluşmak dileğiyle.

FİLİSTİN GECESİ
28 ARALIK 2003

PROGRAM

- ▶ Hilmi Yarayıcı
- ▶ Grup Munzur
- ▶ Bilgesu Erenus
- ▶ Koma Çiya
- ▶ Ayışığı
- ▶ Şiir Topluluğu

Yer: Labella
Düşün Salonu-Şişli

Bilgi için: Ayışığı Sanat Merkezi
Tel: 0212 292 13 48 /Taksim

YARINA BAKMAK

Madem ki kapitalist sistem büyük bir çöküş içinde, bugünkü durumunu sürdüremiyor, içine girdiği ekonomik bunalım bu süreci hızlandırıyor; madem ki bu sonuç kapitalizmin yüzyıllarca süren gelişmesi tarafından hazırlandı ve olgunlaştırıldı; mademki kapitalizmin yerini alacak daha yüksek toplum biçiminin maddi ön koşulları, burjuva toplumun bağrında olgunlaştı ve mademki tüm tarihi gelişmeler komünist topluma geçişi zorunlu, olanaklı ve kaçınılmaz yaptı; o halde yarın üzerinde durmak daha önemlidir.

Oysa ki, daha çok dün ve bugün üzerinde duruluyor, -her şey yarına işaret ederken- Geçmiş tarihin içinden çıkamadık. Sosyalizm ise gücünü geçmişten değil, gelecekte alır. Dünün, bugün üzerindeki egemenliğine son verir, bugünü -yarın olan bugünü- egemen duruma getirir. İnsanların geleceğinin ne olacağı, bugünkü sorunların ne olduğundan daha önemlidir. İnsanlığın geleceği ile -gelecek kuşakların yaşamıyla ve doğanın ne olacağıyla- daha fazla ilgilenmeliyiz.

Görüyoruz ki, bugün üzerinde durulduğu gibi, dün üzerinde de daha fazla duruluyor. Sosyalist mücadeleden tamamen düşenler geçmişe yönelir. Bazen bunu “geçmişle hesaplaşma” adını yaparlar. Aslında sırtını döndükleri gelecektir. Mücadeleyi, burjuvazinin kabul edebileceği sınırlar içinde sürdürümler, daha çok bugün üzerinde duruyor. İki nedenle, ilki yarını uzak bir gelecek olarak görüyor; ikincisi egemen sınıf için “kabul edilebilir” sınırları aşmayı göze alamıyorlar. Bu nedenle ‘bugün’de ısrarlılar. Esasında bu, oyalanmaktır. Ne zaman ‘bugün’ dışındaki gelişmeleri biraz akıllıca ele alsalar, çözümlenmeleri onları geleceğe götürüyor. Tam bu noktada geminin rotasını kırıyorlar. Geleceğe yönelmelerinin önündeki en büyük engel, bizzati sahip oldukları anlayıştır.

Sınıfsız yarın, toplumlar için uzak bir gelecek değildir. Sınıfsız bir toplum bugünden karşımıza çıkan bir zorunluluktur. Ve çok uzak gelecekte de sürecektir.

Kapitalizm gelişmesi boyunca, geçmişin toplumsal ilişkilerini yıktı. Yerine daha ileri olanları koydu. Ama geçmişin tüm kalıtlarını ortadan kaldıramadı. Üretimin özgül toplumsal niteliği nedeniyle de kaldıramaz. Bir örnek: Kadının erkekle hak eşitsizliği geçmişten bugüne kalan bir kalıttır. Burjuvazi, kadının erkekle biçimsel hak eşitsizliğinin giderilmesi yönünde bir dizi ilerleme gösterdi, ancak onca ilerlemeye karşın kadının biçimsel hak eşitsizliği orta yerde duruyor. Çünkü kadının ve ailenin burjuvazinin istemleri dışında kapitalist üretim biçimiyle sıkı ilişkisi var. Bunun yanında kapitalizm, Marx’ın belirttiği gibi, kadın ve erkek ilişkisinin daha yüksek bir biçiminin ekonomik temellerini atmış-

tır. Bu noktada üretimin toplumsal biçiminin değişmesiyle, kadının gerçek toplumsal hak eşitliği sağlanacaktır. Kadının erkek karşısındaki toplumsal durumunun değişmesi büyük bir devrimdir.

Kentle kırsal ayrılığı, kentli insanın fiziki olarak erimesine, kır insanının da entelektüel gerilemesine yol açtı. Ama bu ayrılığın son bulmasının ve daha yetkinleşmiş biçimiyle, daha yüksek bir birliğin maddi koşullarını da hazırladı.

Daha önceden gösterilmiştir ki; kapitalizmin tarımda ilerlemesi, tarımda gerilemeye yol açmıştır. Kapitalizm toplumsal zenginliğin iki kaynağı olan emeği ve toprağı büyük ölçüde kuruttu. Doğayı büyük ölçüde tahrip etti. Doğanın yaşamı -toplumların yaşamı içinde- kuruyor. Eğer insanlar doğayla ilişkilerini köklü olarak gözden geçirmez ve uyumlu biçimde yeniden kurmazlarsa, bu genel olarak yaşamın sonu olur. Ama tarih, bu ilişkinin kurulmasının zorunluluğunu insanların önüne koymuştur. Engels’in belirttiği gibi, burjuvazi kendi istenci dışında “insanlığın doğayla ve kendisiyle uzlaşmasına”, “büyük devrime” yol açar.

En sonunda bu noktaya geldik;

Proletarya toplumsal yaşamıyla ve eylemiyle de bu noktaya ilerliyor. Emeğini korumak ve çalışma koşullarını iyileştirmek için yüzyıllarca süren iç savaşlardan geçti, -açık ya da örtülü-. Bugün tüm hakları, kazanımları kapitalist sınıfın saldırıları altında bir bir elden gidiyor. Avrupa proletaryasının 80’li yıllarda sağladığı 35 saatlik iş haftası, 90’lı yıllardan sonra yeniden arttırıldı. Avrupa proletaryası, “eğer harekete geçmezsek, bugünkü durumuzu da koruyamayız” diyor. Avrupa için var olan bu durum, tüm dünya için geçerli. İşçiler yüzyılın saldırısı altındalar. İşçiler bu saldırılara karşı harekete geçiyor, çatışıyor. Bu alandaki şiddetli çatışma tüm dünyaya yayılıyor. Bu konuda hangi noktaya gelindi: Marx ve Marksistlerin açıkladıkları noktaya: işçilerin, ücretlerini yükseltme uğruna bir mücadeleden vazgeçmeleri gerektiğini söyleyecek en son kimse biz komünistleriz; ama bizler, meselenin toplumsal emeğin tüm ürünlerine el koymak olduğunu söylüyoruz. İşte sonunda bu noktaya geldik. Yani işçiler, oportünistlerin, reformistlerin tüm oyalama çabalarına rağmen, sorunun ücretlilik sistemini yıkmak olduğunu bilinçleriyle, eylemleriyle ifade ediyorlar.

Yarın, yani sosyalizm ise yalnızca bir teori, bir politik hareket değil, toplumsal bir sistemdir. Bir yüzyıl boyunca sosyalizm pratiği büyük ilerlemeler kaydetti. Teorik olarak düşünülen pek çok şey orada pratik olarak yaşama geçti. Bu pratiği geniş olarak irdelemeliyiz. Bu alanda pek az şey yapıldı. Sosyalizm teorisi büyük bir pratiğe dönüştü. Aynı biçimde olmasa da herkes Ekim Devrimi’nin geçtiği yoldan geçecek. Sosyalizm pratiğinin nasıl biçimlendiğini öğrenmek, bu yoldan geçecek dünya proletaryası için önceliklidir. Hiç şüphesiz yaşam, sosyalizme geçişin farklı örneklerini verecektir. Sosyalizmin daha zengin örnekleri ortaya çıkacaktır. Ama sosyalizmin ortaya çıkan, örnekleri insanlığın gelecekteki sorunlarına yaşananların ışığında bakmamızı da gerektiriyor. Kapitalizmi yıkarak geleceğe yönelen her ülke proletaryası, öncelikle sosyalizmin toplumsal pratiğini ele alacaktır.

Madem ki yeni bir dünya kurmak dünya proletaryası için bir zorunluluk oldu, o halde yeni dünyanın nasıl olacağı üzerinde daha fazla durmalıyız.

ULUSLARARASI KARŞI-DEVİRİM ÖRGÜTLENMELERİ

15 Kasım'da gerçekleşen patlamaların ertesi günü Başbakan, olay yerinde yaptığı konuşmada, "terörizme karşı uluslararası mücadelenin ve işbirliğinin gerektiği"ni belirtti. Daha sonra, İstanbul'a gelmiş olan İsrail Dışişleri Bakanı Şalom da, uluslararası terörizme karşı mücadele üzerine benzer şeyler söyledi. Bu ilk konuşmalardan sonra aynı konuda, aynı içerikte birçok açıklama yapıldı. 20 Kasım'da gerçekleşen patlamalardan sonra ise, "uluslararası terörizme karşı mücadele bayrağı" açıldı. Burjuva saflarda yer alan herkes, benzer şeyleri daha kesin dille ifade etmeye başladı. Emperyalist devletlerin temsilcilerinden faşist medyanın kalemlerine kadar herkes, bu doğrultuda propagandayı artırdı.

Kasım'da gerçekleşen patlamalardan sonra yoğunlaşan uluslararası terörizme karşı mücadele adı altındaki saldırılar üzerinde durmak gerekiyor.

Uluslararası terörizme karşı mücadele söyleminin gerçek hedefinin, devrimci, komünist parti ve örgütler ile işçi sınıfı olacağı açık. Kendi sınıf çıkarları için destekledikleri, örgütledikleri dinci gerici hareketler ve faşist yapılanmalar üzerinden yola çıkarak bu söylem ortaya atılsa da, işin gerçeğinin devrimci, komünist parti ve örgütlere yönelik bir saldırı olduğu açıktır. Burjuvazi her zaman olduğu gibi kitleleri yanıltmaya çalışarak, devri-

me ve halka yönelik saldırılarını gizlemeye çalışıyor. Son yıllarda emperyalist-kapitalist sistemin geleceğine yönelik korkuları nedeniyle, sürekli olarak bir saldırı içinde olduğu görülüyor. Bu saldırıların belirgin ve önemli yanı ise, uluslararası olması. Özellikle 11 Eylül'den sonra fiili olarak ön plana çıkarılan uluslararası karşı-devrimci saldırının uygulanan biçimleri de yetersizleşmeye başladı.

Proletaryanın önderlik ettiği, emekçi sınıfların dünya çapında ortaya koydukları mücadele karşısında egemen burjuva devletler yeter-

siz kaldığı için, uluslararası karşı-devrimci terörün ve baskının güçlendirilmesinde her geçen gün yeni adımlarla karşılaşmaktayız.

Başbakanın 16 Kasım'daki sözleri ve devamında söylenenler, ne anlık bir tepkinin, ne de olayın dehşeti karşısında panikten söylenmiş bir laftır. Bu düşünce değişik biçim ve boyutlarıyla bir süredir karşımıza çıkıyor.

Uluslararası karşı-devrimci saldırıların başında yer alan en önemli üç büyük güç, ABD, İsrail ve Türkiye'dir. Son yıllarda bu yönde atılan adımlarda da bu

hep görüldü. Bütün dünyada yükselen devrim mücadelelerini ve ayaklanmaları bastırmak için yürütülen karşı-devrimci saldırganlık, elbette üç devletle sınırlı değil. Emperyalist tekeller bir yandan kendi aralarında çatışmaya girerken, öte yandan gelişen devrimlere karşı birlikte hareket etmenin adımlarını atıyorlar.

Bu yönde geçmiş yıllarda atılan önemli adımlardan biri, Avrupa Elit Polis Gücü'nün oluşturulmasıydı. Bu gücün fark edilen ilk faaliyeti, IMF'nin Prag'da Eylül 2000'de yaptığı toplantıyı protesto eden anti-kapitalist hareket karşısında görev almasıydı. Avrupa Elit Polis Gücü'nden sonra, başkaları gündeme geldi. Özellikle 11 Eylül'den sonra bu yönde önemli gelişmeler oldu. Yakın dönemde bu yöndeki gelişmelerden medyaya yansayanlar da oldu.

Venezüella devlet başkanı Hugo Chavez'in yaz aylarında, olumsuz yaklaşarak açıkladığı gelişme bunlardan biri. Bu gelişme, Rio Grubu'nun Peru toplantısında görüşülen ABD destekli bir Latin Amerika Müdahale Gücü'nün oluşturulması çabalarının olduğudur.

Başka bir yaklaşım, Genel Kurmay Başkanı Hilmi Özkök tarafından yapılan bir açıklamada görülüyor: "Bu gelişmeler, bazı ülkeler tarafından teröristlerin sadece dini aşırımcılar olarak algılanmasını ve bunun dışındaki terörizme karşı geçmişte olduğu gibi yaklaşılmasını beraberinde getirmiştir. Bu nedenle terörizmin bir tanıma kavuşturulmasının ve BM nezdinde bir terör örgütleri listesi hazırlanmasının

gerekli olduğu düşünülmektedir." (3.6.2003 Sabah Gazetesi)

Bu sözler yeterince açık olarak, uluslararası karşı-devrimin BM çatısı altında faaliyet göstermesi ve bu faaliyetin hedefinin devrimci ve komünistler olması gerektiğini ifade ediyor. Hazırlanması istenilen listenin elbette kağıt üzerinde kalmasının amaçlanmadığı açık.

Küreselleşme ve terör
Her terör saldırısı, kimin yaptığından bağımsız olarak, bir takım temel hak ve özgürlüklerin kısıtlanmasını amaçlar

Yine bu konuda bir adım da 12 Balkan ülkesince atıldı. Bu ülkelerden biri elbette ki Türkiye. 12 Balkan ülkesinin oluşturduğu Sınır Aşan Suçlarla Mücadele Görev Gücü'nün ilk olarak 2004 Atina olimpiyatlarına yönelik çalıştığı belirtilse de, Balkan ülkeleri çapında bir karşı-devrimci güç oluşturulduğu anlaşılıyor.

İstanbul'daki ilk patlamalardan hemen sonraki somut adımları ise, 28 Kasım 2003 tarihli Hürriyet gazetesi haberinden görüyoruz:

"Emniyet Genel Müdürlüğü sözcüsü Feyzullah Arslan; 'Artık interpol, politikasını değiştirdi. 18 Kasım 2003 tarihinden sonra, başka suç işlemese dahi, teröristler hakkında sadece terör örgütü üyesi olmaktan dolayı, uluslararası düzeyde arama ve yakalama bülteni olan kırmızı bülten yayımlanmaya başlandı'" dedi.

Hürriyet gazetesinde "örgüt üyesi de kırmızı bültenle aranacak" başlığıyla ve "artık politika değişti" ara başlığıyla verdiği haberde, 266 bin kişi hakkında kırmızı bülten çıkarılması için interpole başvurduğu bilgisi de yer alıyor. Bir çok devrimcinin isminin de yer aldığı haberin bütününden, interpol tarafından aranma başvurusunda devrimcilerin hedeflendiği görülüyor.

Bu haberden, 15 Kasım'daki patlamalarla birlikte devrimci ve komünistlere karşı uluslararası boyutta bir saldırının başlatıldığı (18 Kasım'dan itibaren interpolün örgüt üyeleri için de kırmızı bülten yayınlamaya başlaması) açık. 20 Kasım'daki patlamalarla birlikte bunun boyutlandırılmış olacağı da kesin.

Bütün bu adımların anlamı, gelişmekte olan mücadeleyle tek başlarına çıkamayacaklarını anlamış oldukları; atıkları adımın yetersiz olduğu ve bundan sonra devrimleri engellemek için uluslararası karşı-devrim güçleriyle ittifak halinde daha güçlü saldırılara yönelecekleridir.

Başbakan'ın yaptığı ve sonrasında bir çok ağızdan tekrarlanan konuşmaların anlamı, bugüne kadar ortaya konan uluslararası karşı-devrimci saldırıların ve örgütlenmelerin güçlendirileceği, bu yönde önemli adımlar atılacağıdır. Bir süredir karşılaşılan bu adımlar için, Kasım'da İstanbul'da yaşananlar baha-nede ediliyor.

Sermayenin, dünyanın dört bir yanında iktidarının sallanıyor olması, bu karşı-devrimci örgütlenmelerin nedenini de açıklıyor.

Latin Amerika Devrimleri'ne karşı oluşturulmaya çalışılan müdahale gücünün uzun vadede Chavez ve Küba'yı hedef alacak bir organizasyona dönüşebileceği, Chavez'in rahatsızlık duymasından da anlaşılıyor.

Özellikle son beş yıldır uluslararası boyutta yürütülen karşı-devrimci faaliyetlerin, sokak savaşlarını yürütecek araçların üretilmesinden, devrimin gelişeceği her yere anında müdahaleyi amaçlayan örgütlenmelere kadar, çok çeşitli ve ileri boyutlarda olduğu açıkça görülüyor.

Bütün bu çeşitli adımların, hazırlıkların sonucu olamayacağı ise açık. Emperyalist-kapitalist sistemin içinde bulunduğu büyük bunalım ve yıkımın sürekli büyümesi, emekçi sınıfların

kurtuluş mücadelesinin de büyümesine yol açıyor.

İsrail ve Türkiye'nin, bölgenin karşı-devrimci merkezleri olan devletler olması ve ortak adımlarını artırması boşuna değildir. Güçlü devrimci mücadeleler karşısında çaresiz kalmalarının bir sonucudur. Bu aynı zamanda, devrimin en güçlü olduğu yerlerin Filistin, Türkiye ve K.Kürdistan olmasının sonucudur. Filistin ya da Türkiye'de olacak bir devrim, diğerlerinin yolunu açacaktır.

Sermaye sınıfının yöneleceği uluslararası karşı-devrimci saldırılar, bölgede yükselen devrimin alevleri arasında yok olmaya mahkumdur. Filistin, Türkiye ve K.Kürdistan'da yükselen mücadele, emperyalizmin, siyonizmin ve faşizmin yenilgisiyle sonuçlanacaktır.

Karşı-devrimin uluslararası boyutta attığı adımlar, esas olarak devrimci hareketlerin uluslararası alanda daha sıkı birlikler ve örgütlenmeler yaratmasıyla boşa çıkarılabilir.

Sermaye sınıfının uluslararası boyutta saldırıyı sürdürmesi ve bunu artırması, kapitalizme karşı mücadelenin ve ayaklanmaların yükselmesinin yarattığı korkunun sonucu ve aynı zamanda göstergesidir. 21. yüzyılın ayaklanmalar yüzyılı olacağı gerçeği somutlaştıkça, acizlikleri ve korkuları büyüyor ve uluslararası saldırılarını büyütüyorlar. Saldırganlığın boyutlanması, devrimin de boyutlandığının işaretidir. Bu saldırılarla ayakta durmaya çalışan emperyalist-kapitalist sistem, emekçi sınıfların ayaklanmalarıyla yerle bir olacaktır. □

AYIŞIĞI SARIGAZI ŞUBESİNDE PANEL

7 Aralık 2003 tarihinde Ayışığı Sanat Merkezi Sarıgazi Şubesi'nde 19 Aralık katliamının yıldönümü olması nedeniyle bir panel düzenlenmiştir. Panele Mücadele Birliği dergisinden Vefa Serdar, ESP'den Muharrem Esinal, Odak dergisinden Kemal Tufan ve Tohum Kültür Merkezi'nden Yusuf Can katıldı. İki bölüm halinde yapılan panel şiirlerle başladı. Nazım'dan şiirlerin okunduğu bölümde bir küçük yoldaşımızın okuduğu "Dünyayı Bir Günlüğüne Çocuklara Verelim" şiiri büyük alkış aldı. Panelistler konuşmalarında 19 Aralık katliamının canlı tanıkları olarak yaşadıklarını anlattılar. 19 Aralık katliamını hazırlayan koşullar üzerinde de ayrıca duruldu. Panelin ikinci bölümünde F Tipleri ele alındı. F Tipi zindanlara karşı ne yapılması gerektiği üzerinde duruldu. 19 Aralık katliamının gerçekleşmesinde ve F Tiplerinin açılmasında mücadelenin dışarı ayağının yeterince örgütlenmediği vurgulandı. İşçilerin emekçilerin devrimci tutsakların mücadelesine omuz vermesi gerektiği, bu mücadelenin aynı zamanda onların mücadelesi olduğu söylendi. Vefa Serdar konuşmasında F Tipi zindanlara karşı Ölüm Orucu'nun sürdürülmesini vurguladı. Şu anda iki siyasi yapı tarafından sürdürülen Ölüm Orucu'nun suskunluk fesadıyla boğulmaması için her insana büyük görev düştüğünü belirtti.

Panel daha sonra dinleyicilerin soru sorması ve panelistlerin cevaplamasıyla son buldu.

Daha panel başlamadan, panele gelenleri tedirgin etmek amacıyla Ayışığı Sanat Merkezi Sarıgazi Şubesi etrafını ablukaya alan jandarma kimlik kontrolü yapmak istedi. Panel sonrası da ortamı terörize edici tavırlarını sürdüren jandarma panele izleyici olarak katılan okuyucumuz Yılmaz Ekşi'yi gözaltına aldı. Gözaltı panele katılanlarca sloganlarla protesto edildi.

**BASKILAR BİZİ YILDIRAMAZ
DEVRİMCİ SANAT SUSTURULAMAZ**

TERÖR BAHANE, DÜNYA DEVRİME GEBE!..

İnsanlığın oluşturduğu ilk toplum biçimi, ilkel komünal toplum biçimidir. İkel komünal toplumda insanlar ortak çıkarlara sahiptir.

Üretim araçlarının toplumsal mülkiyet biçimiyle paylaşımın karakteri uyum içindeydi. Süreç içinde üretim araçlarının özel mülkiyete dönüşmesiyle birlikte ortak çıkarlara sahip insan topluluğu ikiye bölündü. Artık çıkarlar farklılaşmıştı. Üretim araçlarına sahip olanlarla, emek-gücünden başka satacak bir şeyi olmayanların çıkarları uzlaşmaz oldu. Uzlaşmaz çıkarlara sahip insan toplulukları, sınıflı toplumu oluşturdu.

Artık tarihte farklı çıkarlara sahip insan toplulukları, sınıflar ve onların sınıf çatışmaları vardı. Tüm sınıflı toplumların tarihi kanlı, kavgalı sınıf savaşlarının tarihi oldu.

Sınıf Savaşları Zorunlu

Durağı İç Savaştır

İç savaş; sınıf çatışmasının en yüksek, en şiddetli biçimidir. Ezenle ezilenin, sömürenle sömürülenin, egemen olanla köle olanın en otoriter silahlarla birbirine girmesidir.

Savaş, kapitalist dünyanın zorunlu bir sonucudur. Sebepse sınıfsal ve ulusal egemenlikler, ayrıcalıklar ve sömürüdür. Kapitalist dünya varoldukça onun doğal sonucu olan savaşlar da varolacaktır.

Kapitalist-emperyalist sistem, bugün her zamankinden daha çok savaşa ihtiyaç duyuyor ve bunun sonucu olarak 3. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nı başlatıyor.

3. Emperyalist Paylaşım Savaşı, emperyalist kapitalist sistemin kurtuluş umududur. Emperyalistler, kendi yı-

kımlarını durdurabilmek, egemenliklerini sürdürebilmek için dünyayı yıkıma uğratmaktan kaçınmıyorlar. 1.ve 2. Emperyalist Paylaşım Savaşları, Hitler faşizmi ve ABD'nin Japonya'ya attığı 2 atom bombasının sonuçları, bugün bile insanlığın acı çekmesine yol açıyor. ABD, 11 Eylül olayıyla 3. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nı kendi yönünden başlattı. Ancak bu klasik paylaşım savaşından farklı biçimde sürüyor. Yüksek teknolojiye dayalı, yüksek savaş kapasitesine sahip profesyonel karşı devrimci savaş birlikleriyle sürdürülüyor.

Yolun Sonu

Emperyalist-kapitalist sistem yolun sonuna geldi. Emperyalist-kapitalist sistem tıkandı. Genişletilmiş yeniden üretimi yapamıyor. Artık yapılması gereken ya üretimi kısmak ya da diğer kapitalistleri pazardan kovmak. Üretimi kısmak milyonlarca emekçinin yaşamdan kovulmasına yol açıyor. Yaşamdan kovulan emekçiler sisteme karşı ayaklanma içine giriyor. Kapitalistler arasındaki pazar kavgası giderek şiddetleniyor. ABD ile AB arasındaki ekonomik, politik çatışma artık gizlenemiyor. 11 Eylül olayını bahane eden ABD, hegomonyasını sürdürebilmek, ekonomik kazanımlarını koruyabilmek için önce Afganistan'ı, sonra Irak'ı işgal etti. Kendi eliyle besleyip büyüttüğü El-Kaide, ya da Usame Bin Laden artık ABD'nin ihtiyaç duyduğu her yerde. Dün, Afganistan'daydı, ABD orayı işgal etti. Sonra Irak'ta görüldü. Orayı işgal etti. İstanbul'daki bombalama olaylarından sonra Suriye'de görüldü. ABD, zaten Suriye'yi de Sosyalist Kore ve Küba'yla birlikte terörist ülkeler kategorisine sokmuştu. ABD kendi çocuğu İsrail'le Suriye'yi kavgaya zorlu-

yor ve işgalin gerekçelerini hazırlıyor. Ama artık bütün gerekçeler sırtıyor. Amaç, dünyaya tümünden egemen olmak...

Dünya

Çağdaş Bolşeviklerle Kurtulacak

I.Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan yararlanan Bolşevikler, 17 Ekim Devrimi'yle emperyalist-kapitalist sistemi parçalamıştı. II.Emperyalist Paylaşım Savaşı sonucu 1945'de demokratik halk devrimleri ve halk iktidarları oluşmuş ve dünyanın 1/3'i sosyalizme geçmişti. Artık dünya iki kutupluydu; sosyalist ve kapitalist diye. Emperyalist-kapitalist sistemin soğuk savaş boyunca tarafsız kalanlar, sosyalizmin tahrip edilmesiyle birlikte emperyalist-kapitalist sistemin yağmasına uğramış, lokma lokma yutulmuştu. Ama emperyalizm doymak bilmiyordu. Afganistan, Irak'tan sonra sırada Suriye, İran vd. var. Sosyalist sistemin dağılmasıyla birlikte emperyalist-kapitalist sistemin çelişkileri derinleşmiş, su yüzüne çıkmıştı. Artık bir çok küçük, gelişmemiş, görece bağımsızlığını korumuş kapitalist ülke, emperyalistlerin midesine inmemek için Sovyetleri ve Bolşevikleri mumla arar hale gelmişlerdi. "Tek kutuplu dünya, dünyanın dengesini bozdu" ifadesi, Sovyetlere duyulan özleminin utangaçça dile getirilmesi oluyordu.

Küresel İç Savaş Ve Dünya Devrimi!..

Emperyalist-kapitalist sistemin sıçramalı çöküş süreci, tüm dünyayı savaş alanına çevirdi. Tüm dünyada yaşamdan kovulan milyonlarca emekçi, emperyalist-kapitalist sistemi dünyadan kovmaya çalışıyor. Süreç emperyalist-

kapitalist sistemi dünyadan kovma şeklinde hızla ilerliyor. Emperyalistler her yola baş vurarak işçi sınıfını, emekçileri ve onun öncü güçleri devrimcileri, komünistleri baskı altına almak, güçsüz düşürmek ve teslim almak istiyorlar. Bunun için her yola baş vuruyorlar. Hitler faşizmi Reichtag (Alman parlamento binası) yangınından medet ummuştu. ABD 11 Eylül'den, TC de bu son bombalama olaylarından medet umuyor. Ulusal-sınıfsal sorunların çözümü bir devrimi zorunlu kılıyor. Devrimi engellemenin yolu, "terör"e baş vurarak terör demagojisinden medet ummak oluyor. Son bombalama olaylarıyla ulusal, sınıfsal mücadeleyi baskı altına alarak sindirmek ve teslim almak is-

tiyorlar. Ama nafi! Bunca yıkım, katliam ve "terör" demagojisine rağmen işçi ve emekçi kitleler radyolardan, tv'lerden yapılan "terörü" kınama mitingi çağrılarına kulak asmadı. Bu da gösteriyor ki devletin tüm çabalarına rağmen (bayrak asma vb.) emekçi kitleler şoven propagandaya ilgi göstermiyor. Çünkü; emekçiler devletin vahşi ve katliamcı yüzünü hem Kürt ulusunun özgürlük mücadelesine hem de Türkiyeli devrimci, komünist güçlerin direngen ve kararlı zindan direnişlerine karşı yapılan katliamlarından biliyor. Sorun emperyalist-kapitalist sistemin sonuna geldiği küresel iç savaş sorunudur. Sorun, tüm dünyada nesnel temelleriyle kendini dayatan devrim sorunudur. So-

runu, **din** sorunu gibi göstermek (uygarlıklar çatışması, haclı seferleri) emekçileri aldatamaz. Emperyalist-kapitalist sistemin çöküşünü durduramazsınız. Çünkü, yaşamdan kovulan milyonları, milyarları kurtaracak olan sosyalizmdir, komünizmdir. Süreç bu yönde hızla ilerliyor. Sağda-solda bombalar patlatarak sorunun üstünü örtemezsiniz. Çünkü, sorun sınıf savaşının en acımasız biçimi iç savaşın kendisidir.

İç savaşa öncülük edecek çağdaş Bolşevikler, leninistler yeni dünyanın kuruluşunda işçi sınıfına, emekçilere yol gösteriyor.

**İktidar Dışında Her Şey Hiçbir Şeydir!
Bütün İktidar EmegİN Olacak!**

Ben Savaşa Karşıyım

Merhaba evlatlarım,

Ben 15 yaşında 2 çocuk sahibi olmuş bir anayım. Beşinci çocuğumda ise 19 yaşındaydım. Yani 5'ini köyde doğurdum. Daha sonra işsizlikten İstanbul'a geldim. Çocuklarımı okutmak istiyordum ama geçim sıkıntısı bizi çok zora sokuyordu. Ben yine de çocuklarımı okutmak isterdim. Onların meslek sahibi olmalarını istiyordum, ama bu da çok zor. İşsizlik çok. Bu zamana kadar onları okuttum, büyütüm. Askere gönderdim. Bize sanki çok şey veriyorlarmış gibi bir de bizden bir şeyler almaya çalışıyorlar. Çocuklarımdan biri askerde sakatlandı, diğeri şu an çatışmalara gönderiliyor. Ben onları ölsünler diye büyütmedim. Devlet bize yardımcı olmuyor. Ben ise onlara asker büyütüyorum, bu ne biçim devlet. s

Ben savaşa karşıyım. Savaş çok kötü. Eğer benim oğlum askere göndermeye çalışırlarsa saklarım, onların eline vermem. Meclistekilerin oğulları yesinler içsinler, fakir insanların çocukları cephede ölsünler. Savaşlarda ölsünler. Bu düzende acı çekmek ana ve babaların kaderi.

Eğer devlet halkın dediğini, istediğini yapmazsa onlar için çok kötü olur. Halklarımız acı çekmeye alışkınlar. Gerekirse onlar dağlara bile çıkarlar, çünkü başka çaresi yok.

Buradan devlete bir şey hatırlatmak istiyorum. Şöyle doğruya doğru bir göz atınsınlar. Nüfusu en az olan aile 4-5 çocuklu, bu bazı yerlerde 20 çocuk dahi olabiliyor. Anaların babaların ve çocukların başka seçeneği kalmadığı zaman tek seçenek kalır: Silahlı mücadele

Maltepe'den Bir Ev Kadını

Sabrimızı Taşırmasınlar

Merhaba Dostlar

Merhaba küçücük yüreğimde binlercesini taşıdığım canlarım. Sizlerin her yazdığı, her çizdiği bizler için bir kılavuz oldu. Dergimizde çıkmakta olan yazılarınızla, yazılarımızla onlarca insanı bilgilendirdik, aydınlattık ve aydınlatmaya devam edeceğiz. Dergimizde yazılan her kelimenin bizler için ne kadar önem taşıdığını tahmin edebiliyorsunuzdur. Son birkaç sayıda değinmiş olduğunuz doğal muhabirlik konusunu dikkate aldık ve bir asker eşyle röportaj yaptık.

Okur: Eşiniz nerede askerlik yapıyor?

Asker Eşi: Tokat, merkezde askerlik yapıyor. 7 aydır Tokat'ta. Bazen çatışmalara katıldığını duydum.

Okur: Bildiğiniz gibi şu an Irak'ta ABD tarafından gerçekleştirilen bir savaş, bir katliam var. Ne düşünüyorsunuz?

Asker Eşi: ABD bütün halkları öldürüyor. ABD katil bir devlettir. Savaşlar kötüdür, acıdır. Bizim köyde gerilla kılığına giren askerler çok kişiyi öldürdüler.

Okur: Eşiniz şu an Tokat'ta. Peki ya onu da Irak'a gönderirlerse ne yaparsın?

Asker Eşi: Ben de başımızdakilere karşı savaş açarım. Oraya giden askerler insan değil mi? Bir kardeşim şu an Kuzey Irak'ta. Onun için endişelenirken birine daha dayanmam.

Okur: Türk ordusunu kim niçin Irak'a gönderiyor?

Asker Eşi: Meclistekiler gönderiyorlar. Askerleri kuklalar gibi kullanıyorlar. Ama bu savaşta meclistekiler zararlı çıkacaklar. Ben bir Kürdüm ve Türk askeri de olsa, fakirlerin çocuklarının ölmesini istemem. Meclisteki insanlar bizim sabırlarımızı taşırmasınlar. Savaş çok kötü bir şeydir.

Okur: Bu güzel sohbet için teşekkür ederim.

Asker Eşi: Ben size teşekkür ederim. Bu zamana kadar anam bile bana eşimin ya da kardeşimin durumunu sormadı.

Maltepe'den Bir Okur

ÖZGÜRLÜĞÜ İÇİN SAVAŞAN BİR HALKI KİMSE YENEMEZ

Irak'ta Bir Dönüm Noktasına Geliyoruz

Irak'ta hızla bir dönüm noktasına geliniyor. Kasım ayı boyunca olayların gelişimi, direnişin boyutu ve emperyalist vahşetin tırmanması, bir nitel değişime işaret ediyor.

Kasım ayında 81'i yankeeler olmak üzere, 111 işgalci öldürüldü. Bu rakam Eylül ve Ekim aylarının toplamından fazla. Ve bu rakamlar, bizzat Pentagon'un açıkladığı "eksiltilmiş" rakamlar. Gerçek sayının bundan fazla olduğu, değişik kaynaklarca dile getiriliyor. Basına yansıyan en son haberler ise, ABD'nin kendi paralı askerlerinin cesetlerini, gizlice Arap çöllerine gömdüğü şeklinde. Uğranılan kayıpların yankeeleri nasıl sarstığını, son bir hafta içinde hava bombardımanına hız vermesinden, Samara'daki katliamından anlamak mümkün. Burada 54 Iraklı'yı katleden ABD birlikleri, tıpkı İsrail'in Cenin'de yaptığı gibi evleri yıktı, kasabayı harabeye çevirdi. Vahşetin boyutu o kadar büyük ki, sonunda, bizzat ABD askerlerinden bir grup, internet üzerinden orada yaşananları tüm dünyaya duyurmaktan kendilerini alamadılar.

İşgalciler, her taraftan düşmanla çevrili olmanın verdiği korkuyla, çoluk çocuk herkese ateş açıyorlar. Son bir haftada odun toplayan üç çocuk, "ellerinde silah olduğu" gerekçesiyle ABD askerlerince vuruldu. Çocuklardan biri 7 yaşındaydı!

Yağma, talan, cinayet, tecavüz, katliam... İşte ABD'nin "özgürleştirme operasyonu!" Nazileri aratmayan bu vahşi yaratıklar, kanla, ateşle, katliamla durumu kotarmaya uğraşılıyor. Ama nafi! Kayıplar her geçen gün artıyor. ABD, saplandığı bu bataktaki tamamen dengesizleşiyor.

Direnış Durdurulamaz

Direnış, her geçen gün yetkinleşiyor. Askeri alanda da istihbarat ve örgütlenme alanlarında da güçleniyor. 7 İspanyol casusunun öldürülmesi; Samara'da ABD konvoyunun pusuya düşürülmesi gibi olaylar, istihbarat ağının güçlendiğinin açık kanıtı. Helikopterlerin düşürülmesi, havan toplarının kullanılması vb. ise askeri alandaki gelişimin boyutunu gösteriyor. Özellikle helikopterlerin düşürülmesi önemli. RPGS (roketle atılan el bombaları) ilginç bir buluş. Böylece her türlü füzeye karşı uyarı sistemleri bulunan helikopterler, bu silaha karşı "kör" kalıyor. Sonuçta da yeri öpüyor. Iraklı

direnışçiler, üstün ABD teknolojisini böylesine ilginç yöntemlerle bertaraf ediyor. Gerilla savaşının kaçınılmaz vuruşları, tıpkı Vietnam'da olduğu gibi, ABD'yi zayıf noktalarından yakalıyor.

Kendi özgürlüğü için savaşan bir halkın gerilla vuruşlarından kurtulabilecek, onu yenebilecek hiçbir güç yoktur. Onu yenmek için ya tüm halkı yok edeceksiniz ya da o halkı kazanacak ve örgütleyeceksiniz. ABD ikincisini asla başaramaz. Tam tersine, Irak halkının tümü onlardan nefret ediyor.

Washington Yalnızlaşacak Mı?

Washington, Irak saldırısıyla birlikte dünya halklarının öfkesini kazanmıştı. Dünya politik arenasında birkaç müttefikinin dışında, kimseden destek alamadı. İşgale ortak olan bu müttefikler, son dönemde saldırıların hedefi oldular. İngiliz, Polonya, İtalyan ve İspanyol birlikleri kayıplar verdi. Japon diplomatlar ve G.Koreli sermayedarlar öldürüldü. Bu ülkelerin kamuoyunda askerlerin geri çekilmesi için yoğun bir baskı oluşmaya başladı. Durum böyle bir noktaya geldi ki, ABD kuklası Geçici Konsey bile, yeni bir BM kararı ve yönetimin kendisine devri için sesini yükseltmeye başladı. Kurt kocayınca çakalların maskarası olmuş. Durumu kötüleşen, köşeye sıkışmaya başlayan ABD, kendi kuklası Irak Geçici Konseyi'nden bile tepki çeker hale geliyor.

Bağdat'ın işgaliyle başlayan zafer rüzgarları, bugün tersine döndü. ABD emperyalizmi rüzgar ekti, fırtına biçecek. Bir dönüm noktasına geldik çattık. Olayların gelişim yönü kendini iyiden iyiye belli etmeye başladı. CIA raporu, "Irak halkı, düşmanını (işgalcileri, bn.) yenebileceğini düşünmeye başladı" diye uyarıyordu Beyaz Saray'ı. Gerçekten de Irak halkı bu gerçeği kavradı. Bir şey daha. Sadece Irak halkı değil. Savaşın bugüne kadarki gidişi, tüm halklara, muazzam silah gücü olan bu çapulcu sürüsünün üstesinden gelinebileceğini kanıtıyor. ABD ve tüm emperyalistler bunun farkında. Böylesine vahşileşiyorlarsa, şiddet kullanımında sınır tanımıyorlarsa, bunun sebebi, Irak'ta korktukları yenilgiyle yüzyüze geliyor oluşlarındandır. Sam Amca, bugüne değin halklara karşı giriştiği tüm savaşları kaybetti. Bunu da kaybetmesi artık çok yakındır. □

DEVRİMCİ TUTSAKLAR

Devrimin Moral Gücü Olmaya Devam Ediyor

19 Aralık katliamının yıldönümünde, uzun yıllar Sağmalcılar Cezaevi'nde kalmış, 19 Aralık katliamında ağır yaralanmış olan bir Leninist tutsakla yaptığımız röportajı yayınlıyoruz:

Y.E.Mücadele Birliği: 19 Aralık katliamının üzerinden 3 yıl gibi bir zaman geçti, bugünden geriye dönüp bakıldığında devletin bu katliamla amaçladığı şey neydi? Yaşanan süreç neyi gösterdi?

Bu sorunun yanıtı gerçekte, oldukça kapsamlıdır. Devlet, F tipi zindan saldırısıyla “bir” şey değil, çok şey hedeflemiştir. Bugünden geriye şöyle bir göz atıldığında, devletin bu saldırıyla amaçladıklarını daha net görmek mümkün. Ama devletin amaçlarını görmek için bu kadar zaman geçmesine de gerek yoktu. Devletin F tipi zindan saldırısıyla neleri amaçladığı, daha o zamanlarda görülüyordu.

Devletin bu kanlı saldırıyla pek çok şeyi amaçladığını söyledik. Fakat, eğer tüm hedeflerini birleştirip bir tek amaca indirgeyecek olursak şunu söyleyebiliriz: Devlet, uzun yıllar süren iç savaşı kazanmak ve böylece devrimi boğmak istiyordu. Bu, onun en temel, belirleyici, bütün araçlarını, politikalarını, yönelimlerini kendisine bağladığı amacıydı.

Devlet, yıllar boyu süren ve giderek şiddetlenen iç savaşı kazanmak; devrimi boğmak için işe, devrimci tutsaklara saldırmakla başladı. Aslında, F tipi zindan saldırısı ve 19 Aralık katliamı, uzun bir sürecin kırılma noktasıydı. Yani, saldırı

uzun yıllar öncesinden başlatılmıştı. Adım adım geliştirildi ve süreç içinde 19 Aralık katliamı noktasına gelindi.

Şu sorulabilir: Tekelci sermaye sınıfı ve devlet, iç savaşı kazanmak için işe neden zindanlardan başladı? Bu sorunun yanıtı son derece yalın: devrimci tutsaklar uzun yıllara yayılan mücadeleleriyle, zindanları devrim mücadelesinin bir mevzisi, devrimin birer moral gücüne dönüştürmüşlerdi. Başka bir ifadeyle, devlet örgütlenmesinin en önemli ayaklarından biri, uzun çarpışmalar ve mücadeleler sonucu felç olmuştu. Zindanlar, “zindan” işlevi görmez olmuştu. Bu yüzden tekelci kapitalist düzen, sermaye sınıfının diktatörlüğü, zindanların mevcut haliyle daha fazla gidemezdi artık. Tekelci sermaye sınıfı ve emperyalist devletler durumun farkındaydı. Ecevit, bu gerçeği, “cezaevlerini düzene sokmadan dışarıyı düzene sokamayız” yollu bir ifadeyle dile getirdi.

Demek ki, sorun, düzen için bir ölüm-kalım; varlık-yokluk sorunuysa. Devletin, emperyalistlerin onayını alarak giriştiği katliamın boyutu bu konuda net bir fikir veriyor.

Y.E.Mücadele Birliği: Böyle bir katliama neden olan ekonomik ve siyasal olgular nelerdir?

Kısaca söyleyecek olursak, düzenin yaşadığı ekonomik ve politik kriz ile bu kriz temeli üzerinde yükselen iç savaş, bu kanlı katliamın koşulları oldu... Sermaye sınıfının kendini nasıl bir tehlike altında gördüğü, Sakıp Sabancı'nın sözlerinde belli olmuştu. Hatırlanacaktır, Sabancı, yoksul sınıflar için, "bunlar gecekondulardan gelip boğazımızı kesecekler" demişti. Bu, duyulan büyük ve derin bir korkunun dışı vurumuydu. Düzeni ve kendi varlığını tehdit altında gören sömürücü sınıfın her türlü çılgınlığı, her türlü katliamı yapmasını beklemek gerek.

Y.E.Mücadele Birliği: *F tipi saldırısı engellenebilir miydi?*

Bu soruya kesin bir yanıt vermek mümkün değil. Fakat, sermaye sınıfının ve tekelci kapitalist düzenin içinde bulunduğu koşulları düşündüğümüzde, devlet, düzeni korumak için ne olursa olsun böyle bir saldırıya girişecekti diyebiliriz. Çünkü, az önce de söyledim, sorun artık düzen ve devlet için bir varlık-yokluk; bir ölüm-kalım sorunuydu. Bu anlamda F tipi saldırısı engellenemezdi ama bu saldırı, saldırganların bozgununa çevrilebilirdi.

Evet, devrimci tutsaklar, devletin, düzenin, emperyalizmin bu saldırısını bunların bozgununa çevirebilirlerdi; böyle bir olasılık vardı. Üstelik bu, çok zayıf bir olasılık da değildi. Şüphesiz, böyle bir olasılığın gerçekleşmesi, devrim için büyük bir zafer olurdu. Fakat, bunun için gerekli koşulları hazırlamak gerekiyordu. Her şeyden önce, geliyorum, diyen saldırının çapını görmek ve buna uygun hazırlık yapmak gerekti.

Ne yazık ki, hemen hemen bütün siyasi yapılar, saldırının çapını, derinliğini tahmin edemediler. Bir saldırının yaklaşmakta olduğunu görüyorlardı ama bunu, öncükilerin bir tekrarı, bilemediniz, biraz daha yoğunlaşmış bir tekrarı biçiminde görüyorlardı. Bu yüzden, bu saldırının da, 96'da olduğu gibi, Ölüm Orucu eylemiyle püskürtülebileceğini düşünüyorlardı. Leninist tutsaklar dışındaki bütün siyasi yapılar bu düşünce-

deydiler. Hepsi Ölüm Orucunu en etkili eylem biçimi olarak seçmişlerdi. Sadece TKEP/Leninist davası tutsakları bu düşünceye karşıydılar.

TKEP/Leninist davası tutsakları, giderek yaklaşan saldırının BAŞLANGIÇ olarak Ölüm Orucuyla değil, fiili eylemlerle karşılanması gerektiğini; Ölüm Orucunun ancak F tiplerine götürülme halinde doğru bir eylem biçimi olacağını; koşulların 96'ya göre çok değiştiğini, dolayısıyla 96'da Ölüm Orucuyla elde edilen sonucun şimdi elde edilemeyeceğini söylüyorlardı. Ne yazık ki, Leninistler kimseyi ikna edemeyerek tek başlarına kaldılar. Ölüm Orucundan yana olanlar, devletin kanlı bir katliama girişeceğine pek az ihtimal veriyorlardı. Öyle ki, katliamdan bir gece önce böyle bir şeye ihtimal vermeyen siyasi yapıların olduğunu biliyoruz. Zaten bu yüzden fiili direniş için ciddi bir hazırlık yapılmamıştı. Şayet bu yapılmış olsaydı, durum çok daha farklı olabilirdi.

Y.E.Mücadele Birliği: *19 Aralık katliamı sonrası nasıl bir duygu yaşadınız? Devrimin gücü konusunda ne hissettiniz?*

19 Aralık katliamı ortamı, tam ve gerçek bir savaş ortamıydı. Göğüs göğse, üstelik en eşitsiz koşullarda sürdürülen bir çarpışmaydı. Böyle bir ortamda insan elbette çok karmaşık duygular yaşıyor. Düşünün ki, yanbaşınızdaki arkadaşınızın, yoldaşınızın az sonra ölüm haberini alıyorsunuz. Ama onu düşünme fırsatı bulamıyorsunuz, çünkü kurşun ve bomba yağmuru sürüyor ve ölüm haberleri sürekli geliyor. Ama tutsakların cesaretini, feda ruhunu, direnme gücünü gördükçe, katliamcılarının amaçlarına ulaşamayacaklarını daha iyi anladım. Bir çarpışmayı kaybediyorduk ama teslim alınmıyorduk. Yani devrim yenilmemişti. İşte bu, devrimin gücüydü.

Y.E.Mücadele Birliği: *Murat Ördökçi ile aynı cezaevindeydiniz. Onun öne çıkan yönleri nelerdi, nasıl ölümsüzleştirdi?*

Murat'ı kelimelerle anlatmak imkansız. O, gerçekten eşsiz kişilikte bir yoldaş. Murat'ı tanıyan herkesin onun hakkında aynı şeyleri düşüneceğinden eminim. Devrime, partisine, yoldaşlarına bağlılığı; disiplini, özverisi, görevlerini yerine getirir-

karşılaştırılmayacak kadar zayıftır. Onun için, Ölüm Orucu, eylem biçimi olarak öne çıkıyor.

Y.E.Mücadele Birliği: *Devletin yeni inşa ettiği D tipi (mezarlık tipi) cezaevleri ile neyi hedefliyor sizce? Yeni infaz yasasının uygulama şansı var mı?*

Devlet, F tipi zindanları açarken neyi amaçladıysa, mezarlık tipi zindanlar da aynı şeyi amaçlıyor. Yani devrimci tutsakların direncini kırmak, teslim almak; bunun için onları yalnızlaştırmak, tecrit etmek, moral bozukluğuna sokmak vb. şeyleri amaçlıyor. Bütün bunların gelip dayandığı bir genel amaç var: iç savaşı kazanmak, devrimi boğmak... Bunlar sermaye sınıfının ve devletin amaçlarıdır. Ama bu amaçlarını gerçekleştirip gerçekleştiremeyecekleri ayrı bir konudur. Yeni infaz yasasının uygulama şansı için de aynı şeyi söyleyebiliriz. Yani bu bir çatışmadır, bir savaştır ve doğal olarak, çatışmaların, savaşların sonucu güçler dengesine, güç ilişkilerine bağlıdır. Çatışmadan, iç savaştan kimin galip ayrılacağı, tamamen bu ilişki tarafından belirlenecektir.

ken gösterdiği titizlik, çalışkanlığı herkes tarafından fark edilen, görülen özellikleriydi. Saldırı başlar başlamaz, kurşun yağmuru altında barikat kurmaya öncülük ettiğini söylemem, onu anlatmaya yeter mi bilmiyorum. Ya da, “teslim olun” çağrılarına “asıl siz teslim olun, sizin için kurtuluş yok” diye yanıt vermesi... Murat’ı böyle bir söyleşide anlatmak, zordan öte, imkansız.

Y.E.Mücadele Birliği: *F tiplerinde Ölüm Orucu dışında başka eylem biçimleri mümkün müdür?*

Şüphesiz, F tiplerinde Ölüm Orucu dışında eylem biçimleri mümkündür. Ancak ne kadar etkili olacakları ayrı bir konudur. F tiplerinde en azından şimdiye kadar gelen süreçte en etkili eylem biçimi Ölüm Orucudur. Yakın gelecekte de böyle olacağı anlaşılıyor. Devrimci tutsaklar, F tipi zindanlara götürüldükten sonra Ölüm Orucu, en etkili eylem biçimine dönüştü. F tipi zindanlarda fiili direniş koşulları, eski zindan koşullarıyla

karşılaştırılmayacak kadar zayıftır. Onun için, Ölüm Orucu, eylem biçimi olarak öne çıkıyor.

Bununla birlikte şunu söyleyebiliriz: Bütün dünyada emperyalist-kapitalist sistem, sıçramalı çöküş sürecine girmiş ve burjuva diktatörlükler her ülkede çatırdarken, Türk tekelci sermaye sınıfının bunların dışında kalması, yahut kalacağı beklenemez. Zaman

devrimin, emekçi sınıfların, proletaryanın lehine; burjuva diktatörlüklerinin, kapitalizmin aleyhine işliyor. Bu gerçeği, burjuva sınıfın elini çabuk tutmaya çalışmasından da anlayabiliriz. Dolayısıyla, belki yeni infaz yasasının uygulanma şansı hakkında kesin bir şey söyleyemeyiz ama, devletin işinin hiç de kolay olmayacağını şimdiden rahatlıkla söyleyebiliriz. Çünkü, devrimci tutsaklar, bu yeni yasaya karşı da direneceklerdir.

Y.E.Mücadele Birliği: *Cezaevlerindeki devrimci tutsaklara bir mesajınız var mı?*

Devrimci tutsaklar, proletaryanın, yoksul ezilen sınıfların bir parçasıdır. Devrimci tutsaklar, boyun eğmeyen yavaşları ve direnişleriyle devrimin moral kaleleri olmayı bildiler. Bundan sonra da aynı çizgide yürüyeceklerinden şüphe yok. Onlar, en ağır koşullarda dahi, emekçi sınıflara çok şey katmayı başardılar. Devrimci tutsaklara diyebileceğimiz tek şey şudur: Direngen, boyun eğmeyen, teslim alınmayan kararlı duruşunuzla devrimin moral gücü olmaya devam ediyorsunuz. Varlığınız, devrimimizin

halkın derinliklerine uzanmış güçlü ve sağlam köklerinin ifadesidir. Böyle köklere sahip bir devrim asla yenilmez.

19 Aralık Katliamı Unutulmayacak!

PROLETARYA VE KÜRT HALKI ZİNDANLARI YIKMADAN ÖZGÜRLEŞEMEZ

Devletin F-Tipi zindanları faaliyete sokmak için yaptığı 19 Aralık katliamının üzerinden tam üç yıl geçti. Emekçi sınıfları ve tüm dünyayı yanıltmak, eyleminin gerçek içeriği hakkında aldatmak için büyük bir ikiyüzlülikle “Hayata Dönüş” adını verdiği bu kanlı katliam, Türkiye tarihinin tanık olduğu en büyük katliamlardan biri olmuştur. Hazırlık süreci ve uygulanış biçimiyle 19 Aralık katliamı, faşist devletin zindanlar politikasında bir dönüm noktasına geldiğini; bu dönüm noktasını gerçekleştirmek için neleri göze aldığı gösteriyordu.

Dönemin Başbakanı Ecevit ve Adalet Bakanı H.Sami Türk, katliamda 32 devrimci tutsağın öldürüldüğü haberi üzerine, “*Düşündüğümüz kadar ölü yok*” açıklamasını yaptılar. Belli ki, çok daha fazla sayıda devrimci tutsağın ölümünü göze almışlardı. Bu konuda, faşist devlet cephesinde değişen bir şeyin olmadığı, katliamın mimarlarından Ali Fuat Ertoşun’a “Devlet Üstün Hizmet Madalyası” verilmesinden anlaşılıyor. Devlet, 19 Aralık katliamının mimarlarından birine böyle bir madalya vererek gelecekte izleyeceği politikalar hakkında bir mesaj vermiş oluyor. Bu, zindan politikasının aynen süreceği ve yeni politikalarla takviye edileceği mesajıdır.

Nitekim, yeni infaz yasa tasarısı, D-Tipi dedikleri mezar cezaevlerinin inşa edilmesi tek tip elbise hazırlıkları, üç yıldır süren Ölüm Orucuna karşı izledikleri politika bu mesajın içeriğine uygun düşmektedir. Devrimci tutsaklara karşı izlenen tecrit, imha ve teslim alma politikası tüm hızıyla sürüyor.

Faşist devletin tecrit, imha, teslim alma politikasındaki bu kararlılığı; F-Tiple-

rinin yanında D-Tipi denen mezar cezaevlerindeki ısrarı sorunun sınıflar mücadelesi ve düzenin varlığı açısından önemini gösteriyor. Bütün büyük ve sarsıcı toplumsal olaylarda, düzenin bekçilerinin, sözcülerinin dikkatleri zindanlar ve devrimci tutsaklar üzerine çekmeleri boşuna değil. Her olaydan, devrimci tutsaklar üzerindeki baskıyı yoğunlaştırmak için yararlanmaya çalışmaları; toplumdaki en ufak kıpırtıda zindanları ve devrimci tutsakları gündeme getirmeleri, zindanların düzen açısından taşıdığı önemin sonucudur. Tekelci sermaye sınıfı ve faşist devlet, devrimci tutsakların tecrit ve imhasını düzenin devamı açısından yaşamsal önemde görüyorlar. Emperyalistler de aynı düşünceyle hareket ediyorlar. Bu yüzden, F-Tiplerinin hayata geçirilmesi için, katliam yapmak dahil, faşist devlete tüm politikalarında tam destek vermişlerdir.

F Tipi Zindanlar, Tecrit Ve İmha

Bir Devlet Politikasıdır

F Tipi zindanları, devrimci tutsakların tecrit ve imha edilmesi politikasını çeşitli burjuva partilerine, kişilere yada bürokratlara bağlayanlar; bu anlama gelecek bir propaganda yürütenler büyük bir aldanma içindeler. Bu politika, başta Avrupalı emperyalistler olmak üzere, tüm emperyalist güçlerin onayını almış bir devlet politikasıdır.

Bu politikanın temelleri, 1980’li yılların başlarında atılmıştır. Devrimci tutsaklara birer “rehine” gözüyle bakan faşist devlet, işçi sınıfına, emekçi halka, Kürt halkına ne zaman gözdağı verme ihtiyacı duymuşsa, zindanlarda tuttuğu devrimci

tutsakları işaret etmiş, gözünü onlara çevirmiştir. Kürdistan’da gerilla savaşının başlatılmasına Hıdır Aslan ve İlyas Has adlı devrimcileri idam etmekle yanıt veren faşist devlet, bugün de aynı politikayı sürdürmektedir.

Faşist devletin bu politikaya sıkı sıkıya sarılması, iç savaşın mantığına uygun bir durumdur. Başka bir ifadeyle, “rehine” politikası, iç savaşın varlığının bir ifadesi ve kanıtıdır. Zindan katliamlarının 90’lı yılların ortasından itibaren artması ve her yıl şiddetlenerek sürmesi, iç savaşın 90’lı yıllarda vardığı boyutun göstergesi oldu. Tekelci kapitalist düzenin ve onun politik zor aygıtı olarak faşist devletin, 90’lı yıllar boyunca, proletaryanın, emekçi halkların ve Kürt halkının yoğun saldırıları altında nasıl bir korkuya kapıldığı biliniyor. Sakıp Sabancı, “*buınlar gecekondulardan gelip boğazımızı kesecekler*” sözleriyle bu korkuyu en yalın haliyle dile getirmiştir.

İşte bu aynı yıllar, faşist devletin, kuralsız bir savaş yürüttüğü, Mehmet Ağar gibi katillerin en ileri mevkilere getirildiği; “bin operasyon” dedikleri gözaltı kayıplarının, açık infazların, işkencede adam öldürmelerin, Sivas, Gazi katliamlarının yapıldığı yıllardır. Aynı yıllar, Buca zindanından başlayarak Ümraniye, Diyarbakır zindanlarında, Ölüm Oruçlarında, Burdur, Bergama zindanlarında tutsakların, birer “rehine” olarak katledildiği yıllar oldu.

F-Tipi zindanlar işte bu koşullarda; iç savaşın en sert biçimiyle sürdüğü, savaşı kazanmak için emperyalizmin desteğini arkasına alan sermaye sınıfının hiçbir kural tanımadan hareket ettiği koşullarda gündeme geldi. Yani, tekelci sermaye sınıfının kendi egemenliğini korumak için ö-

lüm-kalım savaşı verdiği koşullarda F-Tipi zindanlar gündeme geldi. Tekelci sermaye sınıfı, eski zindanlarla artık egemenliğini sürdürmez, daha fazla birlikte yaşayamaz duruma gelmişti.

Bilindiği gibi zindanlar, sömürücü sınıfların egemenlik aygıtlarının en önemlilerinden biridir. Bu gerçek, sömürücü sınıfların tüm tarihi boyunca böyle olmuştur. Zindanlar, her zaman, egemen sınıfın ezilen sınıfları korkutma, sindirme, gözdağı verme ve teslim alma aracı olmuştur. Oysa, Türkiye ve Kürdistan'da devrimci tutsakların mücadeleleri sonucu, zindanlar, burjuvazinin kendilerine biçtiği bu rolü yerine getiremez olmuşlardı. Zindanlar, uzun yıllara yayılan ve büyük bedeller ödenen mücadeleler sonucunda, sindirme, gözdağı verme, teslim alma aracı olmak yerine, devrimin birer moral kaleleri haline gelmişlerdi. Avrupalı emperyalistlerin dahi Türkiye'deki zindanların durumunu gündemlerine almaları ve kapitalist düzenin ayakta tutulabilmesi için zindanların mutlaka yeniden "yapılandırılmaları" gerektiğini söylemeleri boşuna değildi. Avrupalı emperyalistler, Türkiye'de burjuva düzenin ciddi bir tehlike altında olduğunu görüyorlardı ve bu tehlikeyi atlatmak için ilk önce zindanların, deyim uygunsa zaptu-rapt altına alınmasını istiyorlardı. Tüm tepkilere rağmen F-Tipi zindanlar konusunda Türk burjuvazisine tam destek vermelerinin nedeni budur. Bu destek, bugün de eksilmeden sürüyor.

Zindanlar Bir Devrim Ve İktidar Sorunudur

Görüldüğü gibi, zindanlar, tekelci sermaye diktatörlüğünün önemli ayaklarından biridir. Zindanların, tekelci sermaye diktatörlüğü içindeki yeri ve tekelci sermaye sınıfının zindanlara biçtiği rol, bu sorunu bir devrim ve iktidar sorunu haline getirmektedir. Yani sorunu, hükümetlerin, burjuva partilerin, bürokratların "ikna" edilmeleri; bunlar üzerinde baskı uygulanması meselesi değildir. Böyle bir politikayla bir yere varılamaz. Olsa olsa, emekçi sınıflarda olmayacak beklentiler yaratılır; burjuva partiler hakkında yanılsamalar yol açılır. Uzun yıllardır hükümetler değişiyor, Adalet Bakanları değişiyor, hükümetlerdeki partiler, bürokratlar değişiyor, ama zindanlar sorunu olduğu yerde a-

ğırlaşarak sürüyor.

90'lı yıllar bu konuda yeterince açıklayıcı ve öğreticidir. Bu yıllar boyunca CHP, DSP, MHP, ANAP, DYP, RP ve en son AKP gibi sayısız burjuva parti hükümet kurdu; sayısız bürokratlar değişti ama zindan politikaları değişmedi. Aksine, hükümeti kuran her burjuva parti; yeni atanan her bürokrat kendinden öncekinin zindan politikasını ağırlaştırarak sürdürdü. Bu anlamda hükümette hangi partinin olduğu; MGK'da yer alan komutanların kimliği vs. önemli değildir.

Bu gerçeklere bakarak bugün ve gelecekte tekelci sermaye sınıfının zindan politikasının ne olacağını doğru biçimde çözümlerimiz. Tekelci sermaye sınıfı, diktatörlüğünü emekçi sınıfların tehdidi altında gördüğü sürece, zindanlarda imha, tecrit ve teslim alma politikalarına başvuracaktır.

Uygulamalar ve yapılan hazırlıklar bu gerçeği açıkça gösteriyor. Faşist devlet, F-Tipi zindanlara karşı yürütülen eylemlere ve tepkilere aldırmaksızın F-Tiplerini aratacak yeni zindanların yapımını sürdürüyor. Mezar tipi denen bu zindanların bazı- larının faaliyete hazır hale geldiği dahi bi-

Faşist devletin tecrit, imha, teslim alma politikasındaki bu kararlılığı; F-Tiplerinin yanında D-Tipi denen mezar cezaevlerindeki ısrarı sorunun sınıflar mücadelesi ve düzenin varlığı açısından önemini gösteriyor. Bütün büyük ve sarsıcı toplumsal olaylarda, düzenin bekçilerinin, sözcülerinin dikkatleri zindanlar ve devrimci tutsaklar üzerine çekmeleri boşuna değil. Her olaydan, devrimci tutsaklar üzerindeki baskıyı yoğunlaştırmak için yararlanmaya çalışmaları; toplumdaki en ufak kıpırtıda zindanları ve devrimci tutsakları gündeme getirmeleri, zindanların düzen açısından taşıdığı önemin sonucudur. Tekelci sermaye sınıfı ve faşist devlet, devrimci tutsakların tecrit ve imhasını düzenin devamı açısından yaşamsal önemde görüyorlar. Emperyalistler de aynı düşünceyle hareket ediyorlar. Bu yüzden, F-Tiplerinin hayata geçirilmesi için, katliam yapmak dahil, faşist devlete tüm politikalarında tam destek vermişlerdir.

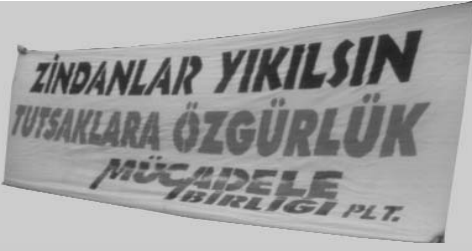
liniyor. Bunun yanı sıra, yeni hazırlanan infaz yasası tasarısı, TCK tasarısı, tek tip elbise hazırlıkları yakın gelecekte zindan politikalarında devletin nasıl bir yol izleyeceği hakkında bir fikir vermektedir.

Tekelci sermaye sınıfı, düzeninin ve diktatörlüğünün devamı için gerekli politikaların bilincinde görülüyor. Peki ya işçi sınıfı, diğer emekçi sınıflar ve Kürt halkı? Devrimin bu toplumsal güçleri, baskı ve egemenlik altında tutulmalarının önemli araçlarından olan zindanlara karşı nasıl bir mücadele çizgisi izlemeliler? Sosyal-reformistlerin ve oportünistlerin kendilerine söyledikleri gibi, tecride karşı mücadeleyi başa alarak tutarlı, kararlı ve sonuç alıcı bir mücadele yürütebilirler mi?

Şurası çok açık; tekelci kapitalist düzen ve faşist devlet varolduğu sürece zindanlar sorunu da ağırlaşarak sürecektir. Zindan koşullarının iyileştirilmesi mücadelesini başa almak ya da salt bununla kendini sınırlamak işçi sınıfına ve devrimin diğer toplumsal güçlerine kalıcı bir çözüm sağlamayacaktır. Çünkü, tekelci sermaye diktatörlüğü, varolduğu sürece bu sorunu yeniden üretecektir. Tam da bu nedenle, devrim güçleri zindan sorununu çözmek için, bu sorunun kaynağına yönelmek; zindanları yıkarak tutsakları özgürleştirme hedefini başa almak zorundalar.

Bir sınıf ancak tutsak düşmüş önderlerine sahip çıkmayı bildiği, onları özgürleştirmeyi hedef haline getirdiği zaman kurtuluş bilincine erişmiş demektir. Tutsak düşmüş önderlerine sahip çıkmayı, onları özgürleştirmeyi bilmeyen, hedef olarak önüne koymayan bir sınıf ne kurtuluş bilincine varmıştır, ne de kurtuluşu hak eder. Türkiye ve Kürdistan emekçi sınıfları tutsak düşmüş önderlerine sahip çıkma bilincine ulaşmada önemli bir mesafe almışlardır. Tutsakların mücadelesine verilen destek, onlarla yapılan dayanışmanın çapı bunun somut kanıtıdır. 19 Aralık katliamı öncesinde ve hemen sonrasında emekçi sınıfların tutsak düşmüş önderlerine nasıl sahip çıktıkları unutulmuş değil.

Bu, emekçi sınıflara ve Kürt halkına götürülecek bilincin, gösterilecek hedefin içeriğini de ortaya koyuyor. Devrimin tüm toplumsal güçlerini zindanları yıkmak ve tutsaklıkları özgürleştirmek bilinciyile eğitmeli, onları bu hedefe doğru harekete geçirmeliyiz. □

Zindanları Yıkacak, ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

ZİNDANLARINIZI DA SİZİNLE BİRLİKTE YIKACAK ZAFERİ BİZ KAZANACAĞIZ!

19 Aralık 2000 tarihi, zindan mücadelesinde, dolayısıyla sınıflar mücadelesinde önemli bir yer tutuyor. Sermaye sınıfı ve onun devleti işçi ve emekçi sınıflara saldırısını bu tarihte zindanlarda başlattı. Daha önce de zindanlardaki devrimci ve komünist tutsaklara birçok kez saldırı düzenlemiş, tutsaklar işkencelerden geçirilmiş, katledilmişlerdi. Ancak 19 Aralık'ı yaratan özgün koşullar vardı. Bu, zindandaki devrimci komünist tutsaklara yönelik en kapsamlı, en planlı ve en vahşi saldırı olmasının yanı sıra, devrimci ve komünist tutsakların zindanlardaki mücadelesinde de yeni bir dönemin başlangıcı oldu. 19 aralık 2000 sabahı Bayrampaşa, Ümraniye, Çanakkale, Çankırı, Bartın, Ulucanlar, Uşak, Malatya, Afyon, Bursa, Karaman-Ermenek, İzmir-Buca, Nevşehir, Adana-Kürkçüler, Adana-Ceyhan, Aydın, Kırşehir, Diyarbakır, Elbistan, Aydın-Nazilli cezaevlerine geceyarısı belirlenmiş bir saatte başlatılan saldırı sonucu, 28 devrimci tutsak ölümsüzleşti; yüzlercesi yaralandı ve sakat kaldı. Sermaye sınıfı ve onun devleti, daha büyük bir katliam yapmayı düşünüyordu. Bugünden bakıldığında bunun hazırlıklarının da yapılmış olduğu anlaşılıyor. O güne kadar böyle bir saldırıyı göze alamamış olan faşist devletin, yüzlerce ceset torbası hazırlayarak, ordu ve polisleriyle böyle bir operasyonu planlaması, onun tek başına yeltenebileceği bir şey değildi. TC devleti, bu saldırıyı ancak ve ancak ABD ve AB emperyalistlerinin desteğiyle yapabiliirdi. AB'den TC devletine cezaevlerinin iyileştirilmesi yönünde bir baskı oluşturmalarını bekleyenleri hayal kırıklığına uğrattıcasına bu katliam her şeyden önce, AB emperyalizminin açık desteğiyle gerçekleştirildi. Türkiye'de bir devrim tehlikesini sezen Avrupalı emperyalistler, bunu engellemek için devrimin yüreğinin attığı yerlerden biri olan cezaevlerine yapılacak saldırıya vize verdiler. Katliam sonrası açılan F tipi zindanlarla ilgili AB emperyalistlerinin yaptıkları açıklamalar, bunun en açık kanıtı. F tipilerini gezip gören Avrupalı heyetler, duydukları memnuniyeti ifade etmekten çekinmemişlerdir.

Katliamın Nesnel Zemini

Egemen sınıfları bu denli büyük bir vahşilikle kan dökmeye iten nedenler üzerinde de durmak gerekiyor. 19 aralık katliamını telkin edenler, planlayanlar ve bizzat yapanlar, ken-

dilerini bir görevle yükümlü hissediyorlardı: Zindanların birer devrim okulu haline gelmemesi ve devrime en büyük moral gücü veren yerler olmaktan çıkarılması... Bizzat başbakanın ağzından "Cezaevlerine hakim olmadan sokakları kontrol altına almamız mümkün değil" diye açıklanan bu gerçek, sermaye sınıfı ve onun devletinin vahşetinin nedenini anlatmaya yeter. Devrim paranoyasına tutulmuş olan devlet, bu düşünceden kendisini kurtarabilmek için devrime güç katan, onu yaşatan her şeye tüm acımasızlığıyla saldırmaktan çekinmedi.

Zindanların Sınıf Mücadelesi İçindeki Konumu

Zindanlar, tüm sınıflı toplumlar tarihi boyunca egemen sınıf ya da sınıfların ezilen ve sömürülen sınıfları baskı altında tutmak, onları tehdit ve tecrit etmek amacıyla boyunları üzerinde Demokles'in kılıcı gibi salladıkları bir baskı aracıdır. Mahkemeler ve zindanlar, faşist devletin birbirini tamamlayan

iki kurumu olarak işçi sınıfı ve emekçileri, onların politik temsilcilerini mücadeleden uzak tutmak amacına hizmet etmiştir. Böylece hem onları pratik mücadeleden uzak tutmaya, hem de içeride baskı ve terörle sindirmeye çalışmışlardır. Devrimci ve komünistleri dört duvar arasına hapsederek onların düşünce ve duygularını da daraltacaklarını düşünenler, bugüne kadar hep yanlışlar. En eski politik tutsaklardan bir olan Augusto Blanqui, mahkemede kendisine sorulan “*bunca yıl cezaevinde kaldıktan sonra* (Blanqui tam 36 yıl cezaevinde kaldı bn.) *pişmanlık duymuyor musun?*” sorusuna “*asla*” diye yanıt vermiş ve bu konuda önemli bir örnek olmuştur. Bir diğer örnek, yakın zaman öncesinin politik tutsaklarından biri olan “Moabit Hapisesinden Notlar” kitabıyla tanınan Demokratik Alman Cumhuriyeti’nin son devlet başkanı Eric Honnecker’dir. Cezaevinden çıkar çıkmaz milyonlarca insanı enternasyonal selamıyla selamlayan Honnecker... Buradan çıkarılması gereken en önemli sonuç, yüzyıllardır proletarya ile burjuvazi arasında süren savaşta burjuvazinin zindanlarda devrimci ve komünistleri teslim alma politikası sonuç vermemiş, katliam ve zulme rağmen başeğmeyenler, hep devrimci ve komünistler olmuştur. Onlar nasıl bir kumaştan dokunduklarını, nasıl teslim alınmaz bir iradeye sahip olduklarını tüm dünyaya göstermişlerdir. Ne mahkemelerde alınan ağır hükümler, ne zindanlarda süren ağır işkenceler devrimci tutsaklara ve komünistlere sınıflar mücadelesi içindeki yerini unutturmuştur.

Zindanların Yıkılması Bir Devrim Sorunudur

Sermaye sınıfı ve onun devleti zindanları devrimci tutsaklar ve komünistler için birer “kaplan kafesi”ne dönüştürmeye çalışırken, devrimci ve komünist tutsaklar da zindanları yıkmaya mücadelesi veriyorlar. Türkiye tekeli burjuvazisi 19 Aralık operasyonu ve F tipleri ile emperyalizmin ekonomik ilhak ve yıkım programlarına entegre olmanın önündeki en büyük engellerden birini ortadan kaldırmaya çalışmıştır. Hem büyük bir ekonomik-siyasi kriz içinde olmak, hem de büyük bir sömürü gerçekleştirmek ancak ve ancak karşı-devrimci zor aygıtlarını devreye sokarak mümkün olabiliyor. 19 Aralık katliamı, Türkiye ve K.Kürdistan’da burjuva ideologların söylemiyle “sosyal patlama”yı yani devrimi engellemek ve IMF politikalarını hayata geçirmek için yapıldı. Devrimci tutsaklar ağır bir darbe almış olsalar da devrimin nesnel gelişimi sürdüğü müddetçe aslolan zaferin bir gün mutlaka bizim olacağına inanmaktır. Ancak bunun için her şeyden önce zindanların yıkılması sorununun devrimle birlikte ele alınması gerekiyor. Bunun pratik ifadesi, sürmekte olan Ölüm Orucudur.

Zindanların yıkılması ve tutsakların özgürleştirilmesi, Genç Devrim Hükümeti programının en önemli maddelerinden biridir. Devrim, ilk somut sonucunu zindanlarda gösterecektir. Özgürlüğü getiren devrim olacaktır.□

FABRİKA ZİNDAN YAŞAMI GİBİ

Merhaba,
Ben 17 yaşında bir işçiyim. 4 senedir çalışıyorum yani 13 yaşından beri.

Ortaokuldan sonra tekstile girdim, hala orada devam ediyorum. 08.30-19.00 arası çalışıyorum, yani 10,5 saat. Hemen her gün mesai oluyor. Bunun haftada 2 günü ise sabahlama şeklinde geçiyor. Sürekli ustabaşının emirleri altında çalışıyorum.

Çalıştığım işyeri 500 kişilik olup, kamera nedeniyle sürekli gözlem altındayız. Bu arada tuvalete bile kart basarak gidiyoruz. Ayda 40 defa gitme hakkımız var. Fazlası maaştan kesiliyor. Günde 2 defa çay molası var, 10’ar dakika. 1 dakika geç kaldın mı yarım saat parası kesiliyor. Ayda 2 kere işe gitmedin mi işten atıyorlar. Hiçbir arkadaşımız veya yakınımız fabrikaya giremez. Haberli dahi olsa, ancak biz çıkabiliriz. (Tabi önemliyse)

Makinacılar arasında kim daha ustaysa o diğerine göre daha ayrıcalıklı muamele görüyor. Mesela yemek sıralarında onlar öne geçerler. Ücretlerini alırken sırada öne geçerler. Bazen de bizi ayakçı gibi kullanırlar. Bu düzen, ast-üst ilişkisi, askeriye benzer; bunu da patronlar böyle istiyor. Çünkü işçilerin bir araya gelmelerini istemiyorlar.

Bundan 4 ay önce, zam alabilmek için 24 kişi makinaları kapatıp dışarı çıktık. Ertesi gün patronlar tek tek evlerimize gelip bizlere zam yapacaklarını söylediler. Ancak sadece eylemi

yapan 24 kişiye zam yaptılar. Sonra diğerleri de yapmaya çalıştı ama başarılı olamadılar.

İşyerinde “eşşek” gibi çalışır, ama hakkımızı alamazdık. Makinanın bir iğnesi kırılıncaya dünyanın lafını yersin. Hemen hemen hepimize küfür ederler. Günlük bize verilen adeti bitiremediğimiz zaman, sabaha kadar (gerekirse) mesai yapmak zorundayız. Sabahlamalarda ise en fazla 4-5 saat uyuyabiliyorsun. Yemeklerde ise sıklıkla bayat ekme koyuyorlar. Ayrıca usta başıyla en ufak bir tartışmada kapının önündesin.

Kısacası fabrika yaşamı zindan yaşamı gibi...

İşçi arkadaşlar, sizlere önerim öncelikle kendinizi ezdirmeyi öğrenin. İşçi arkadaşlarınıza emek ve sermaye çelişmesini anlatın. Onlara birlik olmaları ve bu sisteme karşı savaşmaları gerektiğini öğretin.

Filistin ve Irak halklarının yaşadığı emperyalist saldırılar konusunda da birşeyler söylemek istiyorum. Bu ezilen halkların yaşadıklarını hissetmeye, anlamaya çalışalım ki, bir gün bizlere de böyle saldıracaklarını unutmayalım. Zaten bu son bombalamalar da bunun göstergesidir.

Son olarak, işçi arkadaşlar, patronlar her zaman sizi ezmek için birbirinize düşürmeye çalışacaktır. Sakın kanmayın.

**Y.E. Mücadele Birliği Okuru
Sarıgazi’den Bir İşçi**

SERMAYENİN GERÇEK YÜZÜ: 19 ARALIK KATLIAMI...

Zindanlar... Sınıflı toplumlarda, egemen sınıfın en önemli egemenlik araçlarından birisidir zindan. Mülksüzleri baskı altında tutabilmek ve kölece yaşatmak için, ordu, polis gibi kolluk güçlerinin yanısıra her zaman zindanlara da ihtiyaç duymuştur mülk sahibi sömürücü sınıflar. Tarih boyunca sayısız örnekleri vardır. F Tipleri de, tekelci burjuvazinin, sınıf diktatörlüğünün devamı için yaşamsal önemdedir.

19-22 Aralık 2000'de 20 ayrı zindanda aynı anda başlayan saldırıya, 8 jandarma komando taburu, 37 birlik, 8bin 355 askeri personel, onbinlerce gardiyan ve çevik kuvvet katıldı; bu katliamda, 20 bini aşkın gaz bombası kullanıldı. Katliamın bilançosu, 28 tutsağın katledilmesi, geri kalanların hemen hemen hepsinin yaralanmasıydı.

Bayrampaşa: 2 otobüs jandarma timi, 30 otobüs jandarma ekibi, skorsky helikopter kullanıldı. 14 saat süren saldırıda jandarmanın elinde bomba bittiği için Ankara Emniyet Müdürlüğü'nden takviye gaz bombaları alındı. Murat Ördekçi (TKEP/L), Mustafa Yılmaz, Cengiz Çalıkoparan, Ali Ateş, Aşur Korkmaz, Fırat Tavuk, Özlem Ercan, Seyhan Doğan, Şefinur Tezgel, Gülser Tuzcu, Nilüfer Alcan, Yazgü-lü Güder Öztürk (DHKP-C) adlarındaki 12 devrimci tutsak alçakça katledildi.

Ümraniye: 83 saat süren saldırıda binlerce gaz bombası kullanıldı. Skorsky helikopter kullanıldı. Jandarmanın elinde gaz bitince Ankara Emniyet Müdürlüğü 400 gaz bombası gönderdi. Ahmet İbili, Ercan Polat, Rıza Poyraz, Umut Gedik, Alp Ata Akçağöz (DHKP-C) adlarındaki 5 devrimci tutsak alçakça katledildi.

Çanakkale: saldırıda 5bin 48 adet gaz bombası, skorsky helikopter ve jandarma özel operasyon timleri katıldı. 56 saat süren saldırıda, Fidan Kaşen, İlker Babacan (DHKP-C), Sultan Sarı, Fahri Sarı (PKK-DCS) katledildi.

Bursa: Murat Özdemir (DHKP-C), Ali İhsan Özkan (TKP(ML)) katledildi.

Ceyhan: 8,5 saat süren saldırıda, tutsaklar bir teğmen ve askeri rehlin aldılar. Halil Önder (DHKP-C) saldırının son bulması için kendini yaktı, 26 Aralık'ta ölümsüzleşti.

Çankırı: Saldırı 10 saat sürdü. İrfan Ortakçı, Hasan Güngörmez (DHKP-C) katledildi.

Uşak: Yasemin Cancı, Berrin Bıçkılar (DHKP-C) adlı devrimciler katledildi.

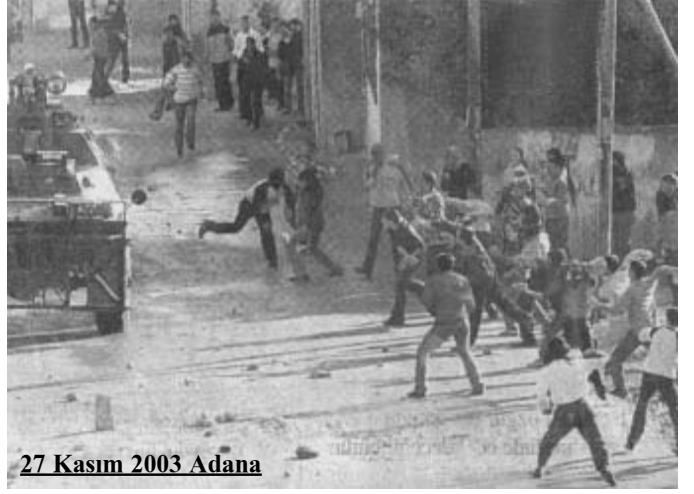
Toplam 28 devrimci tutsak 19 Aralık operasyonunda katledildi. 28 karanfil güneşe uğurlandı.

Tutsaklar zorla F Tiplerine yerleştirildi. Ama teslim olmadılar. Bundan sonra yoğun bir şekilde işkence ve baskı gördüler. Ümraniye'den Kandıra zindanına sevk edilen tutsaklara askerler tarafından, "sadece altı kişi öldü, oniki kişi öldürecektik, daha altı kişilik kontenjanımız var" cümlesi bile sermayenin saldırıya ne zamandan beri hazırlandığını kanıtlıyordu.

Sevk sonrası tutsaklara; "en büyük asker bizim asker" de-dirtmeye çalışma, istiklal marşı söyletmeye çalışma, potinleri öptürmeye çalışma, jandarma tarafından kafalarına işeme, kafayı duvara çarpma, yerlerde sürüklenme, tehdit, küfür, kaba dayak, copla-kalasla vurma, copla tecavüz, soğuk suya tutma... işkencelerinin hepsi yapıldı.

Faşist devletin onlarca yıldır işçileri, emekçileri devrimci komünistleri sindirmek için yapılan faşist baskı ve katliamları halklarımız iyi biliyorlar. Katliamlar unutulmayacaktır. Dönemin Başbakanı Ecevit'in, "cezaevlerinde asayiş sağlanmadan yurttan asayiş sağlayamayız" sözü herşeyi açıklıyor. Ancak ne zindanlardaki faşist uygulamalar ne de dışardakilere yapılanlar, ezilen-sömürülen yığınların devrim ve sosyalizm yürüyüşünü engellememiştir, engelleyemez de. Şu anda TKEP/L ve DHKP-C tarafından sürdürülen Ölüm Orucu eylemi, tutsakların asla F Tiplerini kabul etmeyeceklerinin göstergesidir.□

DİSA DİSA SERHILDAN

27 Kasım 2003 Adana

Türkiye ve Kürdistan'da sınıflar mücadelesi yeni bir sıçramanın eşliğinde bulunuyor. Belli bir süre güç biriktiren, hazırlıklarını gözden geçiren işçi ve emekçi sınıflar, şimdi yeniden büyük eylemlere hazırlanıyor.

Bu süreçte Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi (KUKM)'nin nasıl bir seyir izleyeceği ayrıca önem kazanıyor. Her ne kadar "ulusal" yönü ağır bassa da KUKM esas olarak ulusal-sınıfsal temelde gelişme gösterdi. Nesnellik onu böyle olmaya zorladı. Günümüzde artık hiçbir ulusal kurtuluş mücadelesi salt ulusal temelde gelişme gösteremez. Toplumsal kurtuluşu hedeflemeyen hiçbir ulusal kurtuluş hareketi mücadeleyi, zaferle sonuçlandıramaz. Bu nedenle günümüzde KUKM, yönünü toplumsal kurtuluşa çevirmek zorundadır. Kürdistan'daki sınıflararası ilişki yeniden düzenlenmeden, Kürt halkının kurtuluşu gerçekleşemez. Kürt halkı ancak proletaryanın önderliğinde ve onun bayrağı altında savaşarak özgürlüğüne kavuşacaktır.

Sorun şimdi bu savaşın nasıl verileceğindedir. Son beş yıldır Kürt halkı, adeta kızığa çekilmeye çalışılıyor. Abdullah Öcalan'ın yakalanmasıyla UKH'nin içine girdiği yönelim, kendisini "barış ortamı"nın bozulmaması çabasıyla karakterize etmektedir. Gerçi Kürt halkı bu beş yıl boyunca hiçbir yerde ve hiçbir zaman bir "barış ortamı" bulamamış ama her seferinde en ağır baskı ve zulümle karşı karşıya kalmıştır. Kürt halkının barışçıl amaçlarla yaptığı eylemlere dahi saldıran devlet, ulusal sorun konusundaki tavrının ne olduğunu göstermiştir. Kürt halkı, yıllardır karşısında bu tavrıdan başka bir tavır görmedi ve TC devletinin yapısı düşünüldüğünde görmesi de mümkün değildir. Tüm kurum ve kuruluşlarıyla faşistleştirilmiş olan bir devletin demokratik açılım yapacağını düşünmek, insanın celladından merhamet beklemesine benzer. Kürt halkı, TC devletinden her hangi bir beklenti içinde değildir. O, yıllardır karşısında savaştığı aygıtı iyi tanıyor. Ve onu nasıl alt edebileceğini yıllardır süren mücadelesi içinde çok iyi öğrenmiş durumdadır. KUKM'nin en gelişkin olduğu dönem, ard arda büyük serhıldanların olduğu dönemdi. 90-95 yılları arasında Kürt halkı her an yeni bir serhıldan başlatabiliyordu. Bu, ekonomik ve siyasi kriz içinde olan TC devletinin en büyük kabusuydu. Üstelik serhıldanlar artık örgütlü ve silahlı bir güce ulaşmıştı. Halkın silahlı olması, milisler şeklinde örgütlen-

mesi, TC devletini istim üzerinde tutuyordu. Devrim, somut bir güç olarak kendisini hissettiriyordu.

"Demokratik Serhıldan"lar Devrimci Serhıldanlara Dönüşmek Zorundadır

Bugün Ulusal Kurtuluş Hareketi, Kürt halkına "demokratik haklar"ını elde etmesi için "demokratik serhıldanlar"ını yükseltme çağrısı yapıyor. Oysa Kürt halkı, bunca yılın deneyimiyle serhıldan konumunun önemini farkındadır; ayaklanmayla oynanmayacağını, ayaklanma anının zamanlamasının iyi tespit edilmesi gerektiği. Ayaklanmayla oynanmayacağını, ayaklanma anının iyi tespit edilmesi, ayaklanmada yer alacak güçlerin iyi konumlandırılması ve sınıflararası ilişki ve güç dengelerinin iyi hesaplanması gerektiğini Kürt halkı iyi biliyor. Kürt halkı, eğer bir ayaklanmaya girişecekse bunun bir takım kırıntılar vb. olması için değil, devrimci gelişmelere yol açabilecek şekilde olmasını istemektedir. Onlar ayaklanmanın gücünün farkına varmışlardır. Tüm güçleri belirli bir anda belirli bir yerde yoğunlaştırmanın, ayaklanmanın zaferi açısından ne kadar önemli olduğunu kendi deneyimlerinden iyi bilen Kürt halkı, "demokratik serhıldan" gibi belirsiz bir politikaya rağbet etmemiştir. Bugün Kürdistan'da serhıldan olabilmesi için özel bir bahaneye ihtiyaç yoktur. Ulusal baskı ve halkın karşı karşıya olduğu ekonomik-sosyal yıkımın sonucu ayaklanma her an mümkündür. Bugün her türlü gösterinin serhıldana dönüşme eğilimi var. Ve Kürt halkının asıl ruh halini gösteren bu serhıldanlar oluyor. Yılların birikmiş öfkesi kendisini bu serhıldanlarda en açık şekilde gösteriyor. Açık ki Kürt halkı şiddetli duygulara sahip ve hiçbir "yol haritası" vb. onun duygularına hitap etmiyor.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, yeniden bir serhıldanlar dönemine girmiştir. Gelişmenin bu yönünün iyi görülmesi gerekiyor. Kürt halkı ekonomik, siyasi ve tarihsel koşullar tarafından serhıldanlara itiliyor. Nesnel olan bu durumu hiçbir güç tersine çeviremez. Kürt halkının serhıldanları halkların mücadele birliği ile yanıtlanmalıdır. Kürt halkına verilebilecek en büyük enternasyonalist destek bu olacaktır. Halkların birlikte devrimci eylemlere yönelmesi, sınıflar savaşımının da sonucu tayin edecektir. □

Paşabahçe İşçilerinin Tarihsel Eylemliliği

Eskişehir Paşabahçe Fabrikası çalışanlarının direnişi, iki ayını tamamlamak üzere. Bu sürece kadar yaşananları, işçilerin ruh hallerini ve dayanışmalarını, bir işçi arkadaşımız kendisiyle yaptığımız söyleşide dile getirdi. Yaşanılanları ve alınacak dersleri, diğer işçilere örnek olması, yol gösterici olması amacıyla bu söyleşiyi aktarıyoruz.

Y.E.Mücadele Birliği: Kristal-İş Sendikası ve Şişecam İşverenleri Sendikası arasında yürütülen 19. Dönem Toplu İş Görüşmeleri'nin sonuçlanmaması nedeniyle Kristal-İş Sendikası tarafından, 9 Aralık, grev başlangıç tarihi belirlendi: 6 şirkette, 13 işyerinde 5 binden fazla cam işçisini ilgilendiren grev kararı belirlenirken, gelen süreç üzerine değerlendirmeniz nedir?

İşçi: Paşabahçe'de yaşananlar, kadro lu ve müteahhit firma işçilerinin 10-15 yıllık işçi sınıfı mücadelesinde ilk kez birlikte mücadele etme girişimleridir. Ayrıca diğer Şişecam işçilerinin maddi ve manevi destekleri, sınıfsal bağların gelişimi açısından son derece önemlidir. 5 bin işçiyi ilgilendiren grev kararının alınması da bunu göstermektedir. Ve işçilerin giriştikleri eylemlilik, başarı veya başarısızlıkla sonuçlansa da bu, eylemlilik işçiler için bir birlik ve dayanışma, sınıf bilincinin yaratılmasının okulu olmuştur. Bu anlamıyla işçilerin sınıfsal bilinç ve içgüdüleri, sistemi sorgulayış tarzları direniş öncesi gibi olmayacaktır.

Y.E.Mücadele Birliği: İşçilerin ruh halini direngen tutmak için herhangi bir örgütleniş biçimi var mı veya bu yönde neler yapıyor?

İşçi: Öncelikle, onları kavganın sonunda nelerin beklediği artısı ve eksisiyle iyice anlatılmalı ve onlardan mümkün olduğunca hiçbir bilgi saklanmamalı. Birey olarak kavgaya ikna etmeye çalışılmalı. Toplum psikolojisiyle hareket eden toplulukların daha kolay dağıtıldığı dikkate alınmalı. İşçilerle sosyal ilişki, mümkün olduğunca çoğaltılmalı. Onların günlük yaşamlarının ayrılmaz bir parçası olunmaya çalışmalı, dava inancını kazanan ve olaylar sonunda başına gelebilecek sıkıntıları başından bilerek kavgaya başlayan insanların zafere kadar direnmeleri daha kolay olur. Komite bazında örgütlenmede ve kendilerinin karar aşamasında var olduklarını bilmeleri de karalılıklarını artırıyor. Diğer sınıf kardeşlerinden sistemli bir şekilde destek almak. Mümkün olduğu kadar medyada yer almak ve sistemli ve sürekli bir eylemlilik geliştirmek ve eylemlilik dozajını sistemli bir şekilde arttırmak gerekir.

Y.E.Mücadele Birliği: Fabrika bölümlerinde oluşturulan komitelerin işleyişi ve yapısı; amaç ve görevleri hakkında kısaca bilgi verebilir misiniz?

İşçi: Komitelerimizi genelde sayı ve bölüm esas olarak kuruyoruz. Belirli bir sayı sınırimız yok. Her komite mensubunun altında birim temsilcileri var ve onlara tabanın sesi olarak bakıyoruz. Komite kendi içerisinde az sayıda yürütme ve sözcü seçiyor. Ve muhatap olacak kişi veya kurumlarla onlar muhatap oluyor. Amaç, işçileri mümkün olan en üst seviyede yönetime katmak.

Y.E.Mücadele Birliği: Kristal-İş'e geçiş nedeniyle yaşananlar

işçilerin hafızasında yer etti. İlk sendikal girişim olan Çimse-İş Sendikası'nın gelişi ve sonrasındaki süreçte yaşananlar işçilerin sarı sendikaya karşı sınıf sendikası talebini güçlü bir şekilde dile getirmelerine neden oldu. Sendikalarda yaşanan tüm gelişmelerin göstergesinde, işçilerin sınıf sendikasının oluşumu ve gelişimi yönünde herhangi bir tabandan girişim hareketi var mı?

İşçi: Sendikalar tabanın sesini duyurabildiği organlar olduğu müddetçe, proleter sınıf onları olması gereken şekline sokacaktır.

Hangi sendika olduğu, yani adı çoğu zaman o kadar önemli değildir. Taban eğer yönetime müdahale edebiliyorsa, sendikalar sınıf için gerekli olan şekle girecektir. Tabanın mevcut sendika yönetimlerine müdahale etmesi oldukça zor. Ama siyasi mücadeleyle birleştirilip sendikaların yönetim ve seçim anlayışı (kanunlar) değiştirilebilirse tabandan gelen hareket oluşabilecek son kazanıma kadar sendikaları şekillendirebilir.

Y.E.Mücadele Birliği: Eskişehir emekçi insanları ile buluşmak, onlara seslerinizi daha çok duyurmak için neler yapılabilir, onlardan beklentileriniz nelerdir?

İşçi: Çalışan herkesin bir şekilde çıkar sağlayacağı kazanımdan, Eskişehir emekçilerinden yeterli desteği gördüğümüzü söyleyemeyiz. Oysa ki eylem başlar başlamaz bir çok fabrikada geçmişten kalan işçilerin alacakları ödenmeye başladı. Hatta bazı fabrikalarda yeni sosyal haklar ve ücret zamları dahi verildi. Bunlar sırf yeni filizlenen mücadele ruhunun kendi fabrikalarına sığmamasını istemeyen patronların kısa vadeli vaatlerdir. Bunu sosyalizmden korkan kapitalistlerin kendi ülkelerindeki işçilere sağladıkları sosyal haklara benzetebiliriz. Ama kavga kazanımla sonuçlanmazsa, sermaye kat be kat fazlasını geri alacaktır. Onlardan tek beklentimiz, bu kavganın kazanımla veya yenilgiyle (kayıpla) sonuçlanınca kendi başlarına gelecek olayları düşünüp saflarını ona göre belirlemeleridir.

Teşekkür ederiz.

AYIŞIĞI'NDA PANEL

Ayıışığı Sanat Merkezi İkitelli Şubesi, emekçilerin "bayram tatili"ni en verimli şekilde değerlendirmek için bir dizi etkinlik gerçekleştirdi. 30 Kasım günü "Kürt Ulusal Sorunu" başlıklı seminere ayrılmıştı. Genç emekçilerden ve Kürdistanlı gençlerden oluşan dinleyicilerin ilgiyle dinlediği seminer, "ulusal ayrımcılık" üzerine tartışmalarla başladı. Ulusal sorunun burjuvazi tarafından "bireyin insan hakları" sorununa indirgenildiğinin altı önemle çizildi. Bunun karşısına marksist-leninist anlamda ulusal sorunun, "her şeyden önce ve temel olarak ezilen ulusun kendi devletine sahip olması ve ayrılma hakkı" formülüyle ele alındığı belirtildi. Kürt halk hareketinin tarihi, gelişimi ve bugünü üzerinde durulan seminer, karşılıklı sorular ve tartışmalarla alabildiğine canlı geçti. "Kürt halkını anlamak ve onun yanına olduğumuzu göstermek zorundayız" görüşü dile getirilirken, mücadele birliğini örneğin pratik adımları üzerine fikirler geliştirildi. Somut önerilerle etkinlik sona erdi.

Komite ve Konseylerde Birleşelim

Merhaba Arkadaşlar;

Ben 18 yaşında bir işçiyim. Mücadeleyle tanışmadan önce çalıştığımızın karşılığını aldığımızı düşünüyordum. Ve hakkımızı alamıyoruz diyenlere tepki gösterip, “çalışma o zaman” diyordum. Ancak mücadeleyle tanıştıktan sonra sistemin biz işçileri genç yaşlı demeden nasıl sömürdüğünü anladım. Ben şimdi işsizler ordusuna dahilim ve uzun zamandan beri işsizim. Evli olmamama rağmen çok etkileniyorum. Bir de evli olan işçi arkadaşlarımı düşünüyorum da gerçekten çok zor bir durum. Şimdiye

kadar bulduğum işlerde, çok ağır koşullarda çalıştırıp düşük maaş veriyorlardı. Yani yaklaşık 180 milyon civarında. Bu zamanda bu parayla yaşamak imkansız. Şimdi daha iyi anlıyorum. Burjuvazi işçi sınıfını her geçen gün yaşamdan uzaklaştırıyor, kovuyor. Bu sistemi yıkıp sosyalizmi kurmak, biz işçi sınıfının elindedir. Çünkü biz olmasak burjuvazi de olmaz. Bunu onlar da biliyor. Bunun için hep şu yalana baş vuruyorlar. “Biz de biliyoruz, yaşamak zor, size fazla maaş vermek istiyoruz ama bizde de yok” diyorlar. Bizim bu laflara karnımız doy-

du artık. Bizim yapmamız gereken, komite ve konseylerde birleşip mücadele birliğini örgütlü bir şekilde yükseltmektir. Unutmamalıyız ki, hayatı yaratan işçilerdir. Mektubumu bir alıntı ile bitirmek istiyorum.

“Biz bir gün çalışmasak çarklar durur sular durur, toprak küser. Biz ekmesek çağlar diner, hayat kurur”

Y.E. Mücadele Birliği Okuru/ ESKİŞEHİR

Merdiven Altı Sanayi Kadınları Vuruyor

Emekçi semtlerde ev kadınları, ev işleri ve çocuk bakımından geriye kalan zamanlarını eliş, kalem, stoper vb. işler yaparak geçiriyorlar. Onlar, bu işleri boş zamanlarını geçirebilecekleri bir hobi olarak görmüyorlar elbette. Birçok ailede bir ya da iki kişi çalışıyor ancak evin tüm masraflarını karşılayamıyorlar. Hele bir de buna soğuk kış günleri eklenince, giderler iyice çoğalıyor. Giyecek, yakacak sıkıntısı, derken hastalıklar ve çaresizlikler. Kadınlarımız ise bu durumda, hiç değilse mutfak masraflarını karşılayabilmek için evlerine çeşitli işler alıp yapıyorlar. Bu işlerin fiyatı, (tanesi) 25 bin lira ile 100 bin lira arası değişiyor. Onlar da bu fiyatları beğenmiyorlar. Ancak mecburiyetlerinden devam ediyorlar. Kapitalizm, bir yandan fabrikalarda işçileri sömürüp yoksullaştırıyor, bir yandan da evlerdeki kadınların emeğine göz koyuyor. Fabrikalarında kendilerine daha pahalıya mal olacak on binlerce malı, çok daha ucuz bir fiyata yaptırmış oluyorlar. İşte kapitalistler, açlık sınırının altında ücret vererek çalıştırdıkları işçilerin evlerine ‘merdiven altı sanayi’ denilen bu yolla girip emek-gücü sömürsünü yapıyor, sermayelerine sermaye katıyorlar. Emekçi semtlerden birisinde, Gazi Mahallesi’nde yaşayan ve bu işi yapan bir kadınla, konu üzerine sohbet ettik. Kendisi stoper denilen dügmelerden yapıyor.

Y.E.Mücadele Birliği: Günde kaç tane yapıyorsunuz bu dügmelerden?

Kadın: Günde bir torba yapıyoruz, torbalarda ise 5 bin adet stoper var.

Y.E.Mücadele Birliği: Peki bu yaptığımız işten ne kadar ücret alıyorsunuz?

Kadın: Tanesi 10 bin liraya geliyor. Torbasını 1.5 milyona yapıyorlar. Torbalarda toplam 5 bin adet var. Ücretlerini

de aydan aya veriyorlar. Ne kadar yaparsan o kadar alıyorsun.

Y.E.Mücadele Birliği: Akşama kadar bütün enerjinizi buna veriyorsunuz, değişiyor mu sizce?

Kadın: Değmiyor elbette. Mecburiyetten yapıyorum. İki çocuğum var, babaları bir süre önce terk etti bizi. Ben de bu işi yaparak çocuklarıma bakmaya çalışıyorum.

Y.E.Mücadele Birliği: Ücretleri artırmayı düşündünüz mü hiç?

Kadın: Bu fiyatı kabul etmedim. Benim mahallede bir tek ben yapıyorum. Diğer yapanlar yukarı mahallede. Ücretleri artırmaları için talebim oldu, fakat buna “yıldı bir kez zam yapıyoruz. Yeni zam yaptık, bu zamlı hal” dediler. Tek başıma olduğum için yapacak bir şeyim kalmadı.

Y.E.Mücadele Birliği: Buna karşı, bu yaşama karşı ne yapmalı sizce?

Kadın: Benim şahsi olarak yapacak hiçbir şeyim yok. Benim durumum hep böyle devam eder gider. Eşim de geri gelmez, ben bu işkenceyi çekmeye devam ederim. Neyse ki evim kira değil ve erkek kardeşim arada yardımcı oluyor. Gaila ben bir çok insana göre şanslıyım. Tek başına değil ama toplumsal olarak bir yerlerden başlamalı mücadeleye. Tek değil, birlikte. Yoksa tek başına kimse bir şey yapamaz. Sorun sadece parasal da değil. Sorun, gelecek sorunu. Midemizi, açlığı düşünüyoruz ama daha da önemlisi şu iki çocuğum ve bütün çocukların açlık, eğitim ve insanlık sorunu. Bu hepimiz için geçerli tabii. Onlara hak ettikleri gibi bir yaşam veremeyeceğimiz için ileride bizden hesap soracaklar.

Y.E.Mücadele Birliği: Bizimle evinizi açıp sohbet ettiğiniz için teşekkür ederiz.

Kadın: Bizimle birlikte olduğunuz için çok mutlu olduk. Biz teşekkür ederiz.

ARJANTİN: “İkili İktidar” Sürgit Devam edemez

Polis İşsizlerle Çatıştı

Arjantin’de yüzlerce işsiz yürüyüşü sırasında çıkan olaylarda 19 kişi yaralandı. Başkent Buenos Aires’in güneybatısındaki Neuquen kentinde, hükümetin işsizlere daha çok yurtdışı emmesini talep eden 400 kadar gösterici önceki gün sokakları doldurdu. Polis, taş atan göstericilere karşı göz yaşartıcı gazlar ve plastik mermiler kullandı. (REUTERS)

20.yüzyılın sonuna doğru emperyalizmin uyguladığı küreselleşme politikaları sonucunda Latin Amerika’da da bütün bağımlı ülkelerde olduğu gibi ekonomik ilhakin alabildiğine derinleştiği bir süreç yaşandı, yaşanıyor. Özellikle 1990’lı yıllarda hemen hemen bütün Latin Amerika ülkelerinde olduğu gibi, Arjantin’de de uygulanan karşı ayaklanma stratejisiyle devrimci hareket tasfiye edilirken, dünün gerilla hareketleri çeşitli yollarla düzen içine çekildi.

Ancak, 21.yüzyıla yaklaşıırken emperyalist-kapitalist sistemin dünya ölçeğinde içine girdiği çöküş süreci, 1997-98’lerin ekonomi “mucize”si ilan edilen Arjantin’i, 2000’li yıllarla birlikte tam bir iflase sürükledi. Arjantin burjuvasinin uzun yıllar süren yoğun faşist teröre dayanarak elde ettiği sermaye birikimi de IMF ve DB gibi emperyalist finans kuruluşları eliyle emperyalist merkezlerdeki tekellerin kasalarına aktı. Sonuç; halkın çok büyük bir kesiminin açlık, yoksulluk, işsizlik gibi kapitalizmin felaketleriyle başbaşa kalması oldu.

2001 yılının ilk aylarında, uzun süredir üst üste biriken köklü ekonomik, toplumsal, politik sorunlar kaçınılmaz olarak Arjantin proletaryası ve emkçilerinin ard arda ayaklanmalarına yol açtı. Daha o zaman bu ayaklanmaların henüz Arjantin proletaryasının iktidar hedefli ayaklanmaları olmadığını işaret etmiş, ama iktidara da ancak bu yoldan ulaşabileceklerine dikkat çekmiştik.

Arjantin proletaryasının kendi hegemonyasını gerçekleştire

rip iktidara yönlendiremediği bu ayaklanmalar Pigueteros diye bilinen işçi-işsiz-yoksul kesimlerin oluşturduğu hareketi doğurdu. Pigueteros içinde etkin olan küçük burjuva anlayış, bu hareketin daha ileri gitmesi önündeki en büyük engel olarak varlığını hala korumaya devam ediyor.

Arjantin’de bir süredir ayaklanmalar ön plana çıkmaya da burada uzun süreden beri, bir tür “ikili iktidar” var. Bir yanda her ne kadar zaafla uğramış, güç kaybetmiş olsa da merkezi-bürokratik-militarist yapıyla sermayenin devleti var. Bir yanda işçiler-işsizler ve yoksullardan oluşan Pigueterosların sokak hakimiyetine dayanan egemenliği var. Bu “ikili iktidar”ın sürgit devam etmesi mümkün değil. Ya Arjantin proletaryası hegemonyasını gerçekleştirip öncülüğü ele geçirip kendi iktidarını kuracak, ya da sermaye kendi devlet iktidarını Pigueterosa da kabul ettirecek; “mülkiyet hakkı”na dokunulmamış da olsa işçi konseylerine devredilen fabrikalarını geri alarak, sokaklardaki egemenliği de ele geçirmeyi yönelecektir.

İşçisiyle, işsiziyile bütün Pigueterosların bugünkü durumda henüz iktidarı ele geçirmek gibi bir hedefleri ve hazırlıklarının olmadığı görülüyor. Sermaye, bir süredir, içine düştüğü büyük yıkım nedeniyle Pigueterosı kabullenmek zorunda kaldı. Ancak son süreçte görünen o ki, emperyalizmin desteğiyle durumunu yavaş yavaş toparlamaya

başlıyor. Şimdi, eline geçen ilk fırsatta Pigueteroslara yöneleceğinin, onları ortadan kaldırmaya ve “ikili iktidar”ı son vermeye girişeceğinin işaretlerini veriyor. Son günlerde basında ve TV’lerde yer alan polisin Pigueteroslara saldırısı bunu gösteriyor. Hakeza “istihbarat örgütlerine” göre “Arjantin’de terörist saldırı bekleniyor” haberi de aynı sermaye saldırısının işareti ve en “geçerli” gerekçisi olarak haber bültenlerinde yer almaya başladı.

Arjantin’deki Pigueterosların, bütün dünyada halkların sempatisini kazandığı biliniyor. Bu durum, sermayenin saldırısı karşısında, Pigueterosların, dünyanın her yerinde halkların desteğini alacağına da bir göstergesi. Bu desteğin önünü kesmek, sermayenin saldırısı karşısında Arjantin halkını yalnızlaştırmak ve bu saldırıyı halkların nezdinde haklı gösterebilmek için, bir “El-Kaide saldırısı” orada da gerçekleşebilir. Ki haberlerde bunun ilk işaretleri yer almaya başladı bile.

Dünya devrim tarihinin defalarca gösterdiği gerçek şudur: kararsızlık ayaklanmanın ölümüdür!... Arjantin’deki küçük burjuva anlayışlar da Arjantin proletaryasının daha ileri gitmesinin önünü keserek, burjuvaziye, güçlerini yeniden toplama, ayaklanmayı ezmeye yönelme fırsatı verdi, veriyor. Arjantin proletaryası ve devrimci güçleri buna daha fazla izin vermemelidir.

Arjantin halkı ya proletarya öncülüğünde örgütlenerek iktidara yürüyecek, ya da sermayenin hazırladığı karşı devrimci saldırının darbeleri altında bir kez daha ayaklanmanın bastırılmasına seyirci kalacaktır. Üçüncü bir yol yoktur. □

İşyeri Terketmeme Eylemi!

KESK İzmir Şubeler Platformu tarafından 2 Aralık Salı günü, Kamu Yönetimi Temel Kanunu'nun uygulanmasını önlemek amacıyla, işyerlerini terketmeme eylemi yapıldı.

SES İzmir Şubesi'nin Dokuz Eylül Üniversitesi Hastanesi, Behçet Uz Çocuk Hastanesi ve Ege Üniversitesi Hastanesi'nde düzenlediği basın açıklamalarında, "Her dönem olduğu gibi, AKP hükümeti de 'mevcut sağlık sisteminin ihtiyaca cevap veremeyecek hale gelmiştir' argümanını kullanarak, sağlık sisteminin kendiliğinden bu hale gelmediğini, bunun siyasi iktidarlarca kasıtlı olarak yapıldığını, en çok siyasi yolsuzluk ve vurgunlarla sağlık sisteminin içinin boşaltılarak yapıldığını tartışmaktadır... Devletin başta eğitim ve sağlık olmak üzere kamu hizmet-

lerinden elini çekmesi, bu alanları özel şirketlere bırakacak; devletin asli ve sürekli görevleri, sadece güvenlik, adalet, maliye ve din hizmetleriyle sınırlandırılacaktır" denildi.

Eğitim-Sen İzmir Şubeleri ise, 14 merkezi okulda, iki saatlik işyeri terketmeme eylemi gerçekleştirdi. 10 Aralık'ta yapılacak eylem için hazırlıkların başlatıldığı belirtildi.

YAŞASIN EMEKÇİLERİN MÜCADELE BİRLİĞİ!

**Y.E.Mücadele Birliği/
İZMİR**

YARINLAR İÇİN BURJUVAZİYİ YOKETMELİYİZ!

Kapitalizmin yarattığı en büyük sorunlardan birisi işsizliktir. Günümüz dünyasında, sermaye birikiminin vardığı yüksek düzey nedeniyle, işsizlik, kapitalizmin temel kronik sorunlarından birisidir. Elde edebileceği azami kar güdüsüyle hareket eden burjuvalar ise işsizliğin kitleler üzerinde yarattığı endişelerden yine kendi çıkarı için faydalanıyor. Sistemin yarattığı milyonlarca işsizi göstererek, çalışan işçileri en ağır koşullarda düşük ücretlerle çalışmaya zorlamaktalar. Bu nedenle ezilen kitlelerin geleceğe dair kaygıları kronikleşmekte, psikolojilerini bozmaktadır. Kitlelerin yaşadıkları bu ruh halini, arayışlarını, yönelimlerini daha iyi anlayabilmek için, bir işsiz proleterle söyleşi yaptık. Bu söyleşide kendi yaşadığı sorunları anlattı. Kendi yaşadıkları sorunların, diğer insanların da sorunları olduğunu belirtti. Çünkü hepimizin sorunları benzer ve aynı nedenden kaynaklanmaktadır. İşte söyleşimiz:

Y.E. Mücadele Birliği: İnsanların bugün en temel sorunlarının başında işsizlik, açlık ve yoksulluk geliyor. Bu konuda ne düşünüyorsunuz?

İşçi Arkadaş: Geleceğe dair

kaygılarımız mutlaka var. Bu kaygıları önlemek için, önce insanların iş ve ekmek bulma korkusu içinde yaşaması gerek. Şu an benim hayatım sadece iş bulmaya yönelik. Yarın ise girdiğim işi kaybetme korkusu olacak.

Y.E. Mücadele Birliği: Bu yaratılan iş kaygılara karşı ne yapılması lazım?

İşçi Arkadaş: Bu ülkedeki herkes burjuva olamayacağına göre, burjuva sınıfın yok edilmesi gerekiyor. Bunun için de, bugün için bazı şeylerin değiştirilmesi gerekiyor. Sürekli iş kaygısıyla yaşayan bir insanın sağlıklı bir mücadele vermesi pek mümkün olmamakla birlikte zamanı uzatmaktan başka bir işe de yaramaz.

Y.E. Mücadele Birliği: Bireysel olarak bugünkü psikolojik durumunuz nasıl?

İşçi Arkadaş: Tabii ki kötü. Sonuçta alışmış olduğum bir hayatım vardı. Kaygılarım da bugünkü kadar fazla değildi. İnsan maddi ve manevi olarak etkileniyor. Belki biraz manevi olarak kendimi avutmaya çalışsam da, maddi olarak eziliyorum. Bunu da engellemek

elimde olmadığı için psikolojim bozuluyor, ki yarınların da kaygısını duyuyorum. Biliyorum ki iş bulsam da aynı sorunları yaşayacağım.

Y.E. Mücadele Birliği: Dergimiz hakkında düşünceleriniz ve tavsiyeleriniz nelerdir?

İşçi Arkadaş: İnsanları bil-
inçlendirmek adına verdiğimiz mücadeleyi takdir ediyorum. Ama bazı konuları şansa bırakmamak gerek. Benim derginizle karşılaşmam bir şans eseri oldu. Peki ya şanssız insanlar? Bu konunun şansa bırakılmaması gerekir diye düşünüyorum. Açıkçası ben ilk okuduğumda pek anlayamadım. Ama anlayamadım beni merakı itti. Ve bu merakı gidermek için şu an birkaç kitap okuyorum. Bu da beni daha bilinçli yaptı. Temelimi sağlamlaştırmama yardımcı oldu. Yazıların hazırlanmasından basımına kadar, basımından benim elime ulaşmaya kadar emeği geçen bütün dostlara teşekkür ederim.

Y.E. Mücadele Birliği: Bizimle bu söyleşiyi yaptığınız için teşekkür ederiz.

İşçi Arkadaş: Ben teşekkür ederim.

DEVİRİM İÇİN İNATÇI ÇALIŞMA

Devrim, nesnel bir gelişimin sonucu olarak ortaya çıkacaktır; ama devrimin olması ve bir devrimin en temel sorunu olan iktidarın ele geçirilmesi için öznel faktörün yani proletaryanın devrimci sınıf partisinin örgütlülüğünün ve eylemlerinin olağanüstü artmış olması gerekir. Toplumsal alt üst oluşu belli bir yönde kanalize edecek olan proletaryanın devrimci sınıf partisi, sonucu taşıyacaktır. Bu nedendir ki, proletaryanın devrimci sınıf partisinin kadroları, çalışmalarını devrimci durum koşullarında, kat be kat artırmak zorundadırlar. Bunun için inatçı bir çalışma gerekiyor. Burada inatçılıktan anlaşılması gereken, ayak direme değil, ısrarlı ve istikrarlı olmasıdır. Ancak devrim konusunda -ki bu bugün artık siyasi iktidarın ele geçirilmesi dışında bir anlam taşımıyor- ısrarlı olan, çalışmalarını belirli bir düzenlilik içinde geliştirenler dışında hiç kimsenin, günden güne daha da derinleşen nesnel devrimci süreci zafere taşınması mümkün olmayacaktır.

Devrim için inatçı çalışma, her şeyden önce bir kolektifin ve onun militanlarının kendi eylemlerinin gücüne, yani yapmış oldukları şeye inanmalarıyla başlar. Bu inanç, bir din adamının bağınazca bir şeye inanmasından tamamiyle farklıdır. Bu, doğruluğu toplumlar ve sınıf mücadeleleri tarihi tarafından defalarca kanıtlanmış olan bilimsel bir inançtır. Olayları ve olguları bilimsel bir şekilde tahlil etmeye dayanan bu inanç sayesinde ki, bilimsel sosyalistler bir gün hedeflerine mutlaka ulaşacaklarını düşünürler. Diyalektik olarak düşünüldüğünde bir gün devrimin olması kaçınılmazdır. Devrim er ya da geç, ama bir gün mutlaka olacaktır; yıllarca birikmiş, üst üste binmiş olan nicel gelişmeler, kaçınılmaz olarak bir nitel sıçramayı getirecektir. Bu sıçrama anının ne zaman olacağını önceden kestirebilmek mümkün değildir, ama kesin olan bir şey vardır, o da bu anın bir gün mutlaka yaşanacak oluşudur. Tıpkı belli bir sıcaklığa kadar ısıtılan suyun, bir anlık nitelik sıçramasıyla kaynamasının kaçınılmaz oluşu gibi.

Ancak devrim, irili ufaklı yüzlerce olayın iç içe geçmesi, yüzlerce iradenin çatışması, birinin diğerine üstünlük sağlamaya ve otoritesini kabul ettirmeye çalışması ile gelişir. Bir çok yönde harekete geçen iradelerin bileşkesi olarak ortaya çıkan devrim, sıçramalarla gelişim gösterir. Devrim süreci, içinde birçok zorluğu ve olanağı barındıran bir süreçtir. Zorlukları aşmak ve olanakları en iyi şekilde değerlendirmek, öznel faktörün yapması gereken şeydir. Tüm çatışki ve çelişkilerin ortasında akışını sürdüren devrim, doğru ve yerinde müdahalesiyle zafere ulaşabilecektir.

Komünist İnatçılık

Proletaryanın devrimci sınıf partisinin tüm bu süreçleri başarıyla omuzlayabilmesi için kolektifin tüm parçalarının tam kapasite çalışması gerekiyor. Komünist inatçılık olmadan bunun başarılabilmesi mümkün değildir. Komünist inatçılık, zorluklar karşısında yılmama, karşımıza ne tür bir engel çıkarsa çıksın, onu aşma konusunda kararlı değildir. Komutan Che Guevera'nın dediği gibi, "Gerçekçi olup imkansız iste"medir. Bu, ancak daima devrimi düşünerek elde edilebilecek bir şeydir. Devrimin nasıl olacağına, proletaryanın devrimci sınıf partisinin kitlelerle nasıl bağlar kuracağı, kurması gerektiği konuları üzerinde yoğunlaşırsa istenilen sonuç alınır. Ancak, küçük adımların büyük gelişmeleri, sıçramaları hazırladığını bilerek çalışma yürütülürse, her işin üstesinden gelinir.

Her çalışmada hedeflerin iyi belirlenmesi gerekiyor. "Hedefimiz devrim" demek yeterli değildir. En genel olanı söylemek, kimi zaman pratik çalışmada o hedefe hemen ulaşamayınca bir hayal kırıklığı ya da yorgunluk hissi uyandırabiliyor. Oysa temel hedef unutulmadan, daha küçük ve kısa hedefleri önümüze koyup onları gerçekleştirmeye çalışmak daha yararlı olabilecektir. Örneğin örgütlenme çalışması yaparken bir anda yüzlerce kişiye ulaşma hedefi gerçekçi değildir. Burada hedef, zincirin ana halkaları denebileceğe öne çıkmış birkaç kişi olursa, o zaman yapılmak istenen, daha somut olarak ortaya konmuş olur. Ve kişi, kendi başarı ve başarısızlığını buna göre ölçebilir. Örgütlenme çalışması yapmak amacıyla yanlarına gittiğimiz insanların, bir anda bize güven duymaları, söylediğimiz her şeye hemen ikna olmaları beklenmemelidir. Bazen bu, günleri, ayları ve hatta yılları alabilir. Bu bizi sabırsızlığa itmeli, verimsiz bir çalışma yaptığımızı düşündürmemelidir. Bazen yoğun bir çalışmanın meyvalarını toplamak uzun zaman alabilir. Unutulmaması gereken, hiçbir çalışmanın boşa gitmeyeceği, kitleler arasına kök salacağı ve etkisini zamanla göstereceğidir. Yılmadan, sabırlı bir çalışma yürütmemiz gerekir. İnsanlar, bizim söylediklerimize gerçekten kendimizin inanıp inanmadığını anlamak, söylediklerimizi kendimizin yapıp yapmadığımızı görmek isteyeceklerdir. Kafalarında "acaba bunlar bizim aradıklarımız mı?" sorusunu oluşturmak dahi önemlidir. Bu onların bize güven duymalarının ilk adımı olacaktır. Biz daha iyi tanıdıkça "acaba" sorusu yerini "kesinlikle"ye bırakacaktır. Yeter ki biz yılmadan, inatçı bir çalışma yürütelim ve onların gözünde devrim konusunda ne kadar ısrarlı ve kararlı olduğumuzu belirginleştirelim. Eğer kitlelerin gözünde "bunlar söylediklerini ne pahasına olursa olsun yaparlar" imajını oluşturursak, onları kazanmak için en önemli eşiği aşmışız demektir. Bundan sonrası kendi çizgimizde ısrarlı olmak ve inatçı bir çalışmayla sürekliliği sağlamaktır.

Yaptığımız çalışmalarda komünist inatçılığı gösterebilmek ve sürekli canlı tutabilmek için, bu çalışmalardaki temel amacımızı hiç unutmamalı, hiçbir zaman rutine, memur zihniyetine düşmemelidir. Biz yepyeni bir toplum yaratmak için yola koyulmuş insanlarız. Bu çürümüş kapitalist sistemin yıkılışı, bizim çalışmamızı bekliyor. Biz ne kadar yoğun çalışırsak, bu süreç o kadar hızlanacaktır. O halde daha çok sabır, daha çok komünist inat, daha çok özveri, daha çok çalışma. Çalışmalarımız karşılığını mutlaka verecektir. Çünkü "Devrim Biziz, Biz Devrimiz". Şimdi yapmamız gereken, bu sözün anlamını iyice özümsemek ve devrimi geliştirmektir. □

MURAT YOLDAŞ

KAHRAMANCA YAŞADI,

KAHRAMANCA ÖLDÜ!

Bir insan için belki de en şey, yanı başında toprağa düşen bir yoldaşının ardından yazmak. Hele de bu Murat ise... Murat'ı anlatmak, bütün yönleriyle tanıtmak; onun kişiliğini, yiğitliğini satırlara sığdırmak mümkün mü hiç! Onu biraz daha yakından tanıyanlar, bunun mümkün olmadığını hemen söyleyeceklerdir.

Yine de Murat'ı anlatmak, onu kendinden sonraki kuşaklara tanıtmak; örnek alabilecekleri bir kişiliği onlara tüm yönleriyle tanıtmak gerekiyor. Bu, O'nu tanıyanların, bizim, bizden sonraki kuşaklara karşı görevidir, görevimizdir. Çünkü, bunu yapmamak, gelecek kuşakları Murat'la ilgili bilgiden yoksun bırakmak, onlara yapılabilecek en büyük haksızlıktır. O'nu yakından tanımış olmayı bir ayrıcalık olarak kendimize saklayamayız. Evet, gerçekten de onu tanımış olmak, O'nunla uzun yılları gün gün paylaşmış olmak bir ayrıcalıktı bizim için. Bu ayrıcalığı genç devrimci kuşaklarla paylaşmak, örnek almaları gereken tepeden tırnağa komünist, boydan boya cesaret ve yiğitlikle yoğrulmuş kişiliği tanımalarını sağlamak, devrime karşı bir görevdir aynı zamanda.

Tek tek özellikleri sayarak Murat'ı anlatmak, anlatmaya çalışmak; Murat'ı bu özelliklerin toplamı olarak tanımlamak, O'na yapılacak en büyük haksızlıktır. Dahası, genç devrimci kuşakları eşsiz bir örneğin bilgisinden yoksun bırakmak anlamına gelecektir. Cesaret, yiğitlik, görev adanlığı, görevde titizlik, yaratıcılık, disiplin, devrime, partiye ve yoldaşlarına bağlılık; bütün bu özelliklere sahip olma-

nın getirdiği özgüvenin sonucu alçak gönüllülük vb. vb; bunların hiçbiri ya da birkaçı Murat'ı anlatmaya, tanımlamaya yetmez. Murat, bütün bu özelliklerin toplamı değil, bileşkesidir.

Yaşamına ilişkin şu somut özellikler, onu genç devrimci kuşaklara tanıtmada i-pucu olabilir diye düşünüyoruz. Örneğin, Murat'ın yaşamında "imkansız", "olanaksız" vb. sözcüklere yer yoktu. Zindan yaşamında, maddi ve teknik olanakların en kısıtlı olduğu; koşulların bizim için son derece zorluklar içerdiği bir dönemde Murat, yaratıcılığı, ilişki kurmadaki ustalığı ve engel tanımazlığıyla kısa sürede pek çok teknik ve maddi olanağı yarattı. Öyle ki, on yılların zindan birikimine sahip siyasi yapıların elde edemedikleri olanakları Murat, iki-üç yıl içinde elde etti.

Kimileri için görev adamı olmak başlı başına bir özelliktir. Murat için, "görev adamı"lığı yetersiz bir kavramdı. O, "görev adamı"ndan çok daha öte bir kişilikti. Örneğin, O, toplantıya mı katılacak, mutlaka ön hazırlığını yapmış, önerilerini not etmiş, yapılacak işlere ilişkin ayrıntılı planını oluşturmuş olarak gelirdi. O'nun bu çalışkanlığı ve disiplini, tüm yoldaşların işlerini kolaylaştırırdı. Herkes bilirdi ki, Murat'ın katıldığı toplantı mutlaka verimli bir şekilde sonuçlanırdı.

Murat, hiçbir alanda görev ve sorumluluk üstlenmekten kaçınmazdı. Sosyal etkinliklerden askeri işlere; koğuşun komün yaşamının sorumluluğundan dışarıdaki mücadeleye ilişkin görev ve sorumluluklara kadar, akla gelebilecek her alan ve konuda en önde yer alırdı. Öyle ki, pek

çok konuda başka siyasi yapılar dahi, O'nun kendileriyle ilişkili görev ve sorumluluk üstlenmesine itiraz etmezlerdi. Çünkü, Murat'ın hiçbir şekilde haksızlık yapma, bencil düşünme durumuna düşmeyeceğinden emindiler. Murat, partiye bağlılıkla bencil düşüncüyü hiçbir zaman karıştırmamıştır. Partiyeye bağlılık adına küçük, dar ve bencil çıkarların peşinde koşmayı O, her zaman dar kafalılık olarak görmüştür. Uzak görüşlü olmak ve ilkeli davranmak, O'nun için bir yaşam biçimi idi.

Zindanda günlük yaşamın tırtıklayıcı, yıpratıcı, küçük küçük sınavlarından olduğu gibi, büyük olayların sarsıcı sınavlarından da başarıyla çıkmayı bilmiş, komünist bir kişilikti Murat. 19 Aralık katliamı işte böyle bir sınavdı. Sadece zindanlarda değil, bütün toplumsal yaşamda sarsıcı bir etki yarattı 19 Aralık katliamı.

Murat yoldaş, bedeninin bedenle çarpışması biçiminde geçen bu kanlı çarpışmada, en ön saflara fırlayarak sınavını başarıyla verdi. İlk kurşun sesiyle birlikte ateş hattına koştu. Ateş yağmuru altında ilk barikatın kuruluşunda en önde yer aldı. Birinci barikat düşman tarafından ele geçirilince, ikinci barikatı kurdu. Geri çekilmek zorunda kaldığımızda, üçüncü barikatı yoldaşları ve siper yoldaşlarıyla birlikte kurarak düşmanı oyaladı. 19 Aralık katliamı, Murat yoldaşın gerçek bir komutan, gerçek bir savaşçı özelliklerine sahip olduğunu ortaya çıkardı.

Dışarıda O'nu eylem içinde tanıyanlar ve zindanda O'nunla birlikte sayısız çatışmada bulunanlar, Murat yoldaşın nasıl yiğit ve cesaret dolu bir kişiliğe sahip olduğuna tanık olmuşlardır. O, son anlarına kadar bu özelliklerine uygun hareket etti, öyle yaşadı; öylece öldü. Vurulma anı da, bir siper yoldaşının yardımına koşarken karşısına çıktı. Havalandırma denen bahçede gaz bombalarından etkilenen bir siper yoldaşının yardımına koştuğu için geride kaldı, koğuşa giremedi. Düşman, Murat'ı işte orada yakaladı ve kullanımı yasak mermilerle vurdu.

Son nefesini verirken bile Murat, Partisini, yoldaşlarını düşünüyordu. Saatlerce yaralı kaldığı için, tükenen gücünün son parçasını yoldaşlarını düşünürken harcadı. Son cümlesi, "Yönetici yoldaşı ve yaralı yoldaşları koruyun" oldu.

Murat'ımız kahramanca yaşadı, kahramanca öldü. Mücadelesi, anıları ve kişiliği bize daima yol gösterecektir. □

Ölüm Orucu SÜRÜYOR!

Ey ömrünü destan gibi yürüyenler
Yaşayan kimdir gerçekte
Ölen kim
Yaşarken bile ölenler mi,
Yılgın yılgın düşenler mi
Yoksa çekilip tarihin burçlarına
Bayrak bayrak ölümsüzleşenler mi.

